

Κρίνα στον Νίγηρα

20 Απριλίου 2012

μια ιστορία στην τότε γή του Ανατέλλοντος Ηλίου

Έκδοση: Βασίλειος Καλαμπάκας
δπφριγητ © 2011 Βασίλειος Καλαμπάκας

ΙΣΒΝ :

Έκτύπωση κατάπαίτηση μέσω ζρεατεσπαζε.ζομ

Διαθέσιμο σε έντυπη μορφή μέσω της εταιρείας Αμαζον
και άλλων καταστημάτων

Διαθέσιμο σε ηλεκτρονική μορφή από το
[ηττπ://ωω.στονεφοργερ.ζομ](http://ωω.στονεφοργερ.ζομ), το κατάστημα Αμαζον
Κινδλε, και άλλα καταστήματα ονλινε

Μπορείτε να επικοινωνήσετε με το συγγραφέα στην
ηλεκτρονική διεύθυνση:

καλαμπακας@στονεφοργερ.ζομ

Γράφτηκε και στοιχειοθετήθηκε με τον επεξεργαστή
εγγράφων ΛατΕ από το [ηττπ://ωω.λψξ.οργ](http://ωω.λψξ.οργ)

Το εξώφυλλο έγινε με τη βοήθεια του ΓΙΜΠ -
[ηττπ://ωω.γμπ.οργ](http://ωω.γμπ.οργ)

Αυτή τη φορά γραμμένο με σχέδιο

Περιεχόμενα

Περιεχόμενα	iii
Τηανκς	
Στην υπηρεσία της αυτού μεγαλειότητος	1

Τηανκς

Ευχαριστώ στο Μηνά Περγαν-
τή για την επιμέλεια του βιβλίου

Αφιερωμένο στον Επιθεωρητή Σα-
ϊνη

‘Τηερε ις α ηουσε ιν Νεω Ορλεανς, τηεψ ζαλλ
ιτ τηε Ρισινγ Συν’

- Τηε Ανιμαλς, Τηε Ηουσε οφ Τηε Ρισινγ Συν

Στην υπηρεσία της αυτού μεγαλειότητος

Ο ιδρώτας έτρεχε ελεύθερα στους κροτάφους του κοκκινομάλλη Εγγλέζου, απλώνοντας το καμουφλάζ σ'όλο το φρεσκοξυρισμένο του πρόσωπο. Μια λεπίδα μαχαιριού καλυμμένη με ξεραμένη λάσπη κάθεται στο αριστερό τού χέρι, ενώ το άλλο χέρι του έκανε έναν περίπου κύκλο στον αέρα. Ήταν το σινιάλο για την εντολή να περικυκλωθεί ο στόχος.

Πέντε άντρες έγιναν ένα με την υγρή πράσινη ζούγκλα σε ένα καρδιοχτύπι, σαν να μην ήταν τίποτα άλλο παρά μια οφθαλμαπάτη. Κινούνταν γρήγορα, πιο γρήγορα απ'ότι νόμιζε ο Ήθαν ότι μπορούσαν. Αποφάσισε να καθήσει πίσω για λίγο ακόμα, και να δει πώς θα μπορούσαν να χειριστούν την προσέγγιση τούς μόνοι τους.

Όλοι τους σταμάτησαν απότομα και σκύψαν χαμηλά όταν άκουσαν θόρυβο, μάλλον από την κατεύθυνση του ξέφωτου μπροστά τούς. Οι δυό άντρες που σχημάτιζαν την άκρη της ομάδας στόχευσαν τα όπλα τούς προς τα έξω,

σαν να έκλεισε ένας διακόπτης. Ο εμπροσθοφύλακας έγι-
νε ένα με το έδαφος με τη μεταξένια χάρη μιάς γάτας, το
μαχαίρι τού τραβηγμένο στο δεξί τού χέρι ενώ το αριστερό
τού χέρι πήγε πρὸς το σαρανταπεντάρι Κόλτ. Η οπισθο-
φυλακή κινούταν σαν ένα ζευγάρι χορευτές, καλύπτοντας
ο ένας την πλάτη του άλλου, και οι δυό τους σηματοδύν-
τας το όπλα τούς από το ύψος του ώμου, απασφαλισμένα
στην επιλογή βολή κατά βολή.

Σε αυτό το προσεκτικό μικρό σχηματισμό διαμαντιού
κινούνταν σάν σύνολο, κάθε βήμα μπροστά γίνονταν με
εξασκημένη ευκολία και δίκαιοιογημένη αυτοπεποίθηση,
το σημάδι ενός καλοεκπαιδευμένου στρατιώτη. Για κάθε
σκοπό, και όσο ένοιζε τον Ήθαν, είχε κάνει καλή δουλειά
στην εκπαίδευση τούς. Αυτό που τον έτρωγε όμως ακόμη
ήταν ότι ακόμα δεν είχαν πυροβολήσει εν θερμώ. Ήξερε
ότι τίποτα δεν δοκιμάζει έναν άνδρα όπως η αληθινή μάχη.

Παρόλο που κινούνταν ακριβώς όπως είχαν διδαχθεί,
και μοιάζαν αρκετά γρήγοροι και απαρατήρητοι, ο Ήθαν
δεν μπορούσε να πεί εάν απλά κάνανε ό,τι κάνανε απο
συνήθεια ή αν αλήθεια ήταν έτοιμοι για την πρόκληση.
Άλλωστε, όσες πρόβες και αν κάνει κάποιος πρὶν απο μια
παράσταση, είναι η νύχτα της πρεμιέρας που την καθιε-
ρώνει ή την θάβει.

Το ελεύθερο χέρι του Ήθαν ήταν σφιχτά τυλιγμένο
γύρω μια μεταλλική σκανδάλη σχήματος σε σχήμα γάμμα,
κολλημένη σε ένα μικρό κουτί όχι μεγαλύτερο από ένα
κουτί τσιγάρα από το οποίο μια δέσμη καλωδίων εξείχε
και χάνονταν κάπου κάτω από την πλούσια πράσινη και
καφετιά ταπετσαρία της ζούγκλας. Μέ ένα σφιχτό, έν-
τονο χαμόγελο, ο Ήθαν ψιθύρισε στον εαυτό τού με την
προσδοκία μιάς επιτυχούς επιχείρησης:

“Ωρα για παράσταση, παληκάρια.”

Όταν διπλοπάτησε την σκανδάλη, το πρώτο πράγμα που τράβηξε την προσοχή όλων ήταν οι λάμπεις. Και μετά ήρθαν τα ωστικά κύματα, η δύναμη τους να σφυροκοπάει τους πάντες, κάνοντας τα πλευρά ολονών να δονούνται βίαια, σαν να υπέφεραν από ρίγη. Και αυτήν ήταν μόνο η πρώτη νότα.

Πυρά όπλων μικρού διαμετρήματος ξεκίνησαν από διάφορες καλοτοποθετημένες μεριές, οι λάμπεις από τις κάννες τούς να στιγματίζουν το πλούσιο σκηνικό σαν εκατοντάδες φωτογράφων που πάταγαν κλικ με ταχεία διαδοχή.

Οι ανιχνευτές βούτηξαν για κάλυψη στιγμιαία, πέφτοντας μπρούμυτα κρατώντας ταυτόχρονα τα τόξα πυρός τους σταθερά παγιωμένα στην ιδιαίτερη ζώνη ευθύνη τους. Ένα ειρωνικό χαμόγελο σχηματίστηκε στο πρόσωπο του Ήθαν: φαινόταν να απολαμβάνει την ερμηνεία.

Οι πέντε εκπαιδευόμενοι κάθονταν στις κοιλιές τους, κυλιόντας το κορμί τους και ερχόμενοι στο έδαφος της ζούγκλας σε μια προσπάθεια να βρουν όσο το δυνατόν περισσότερη κάλυψη σε ελάχιστες στιγμές. Αντάλλαξαν γρήγορες ματιές και έκαναν επαναλαμβανόμενες χειρονομίες ο ένας στον άλλον, επικοινωνώντας αθόρυβα, προσπαθώντας να θέσουν ένα σημείο στο οποίο μπορούσαν να υποχωρήσουν μακριά από τα όπλα που έβαλλαν εναντίον τους μανιωδώς.

Κάθε κορμός δέντρου και χαμηλός θάμνος ή βαθύ χαντάκι άξιζε χρυσάφι τέτοιες στιγμές, και οι πέντε ανιχνευτές Πεζονάυτες από την 3η Μεραρχία Πεζοναυτών κάνανε εξαιρετική χρήση του περιβάλλοντος τους. Τόσο πολύ που ο Ήθαν ένωσε ένα τσίμπημα περηφάνειας βλέποντας την χειροτεχνία τού σε δράση. Ήταν άνδρες τού, και φαίνονταν ακριβώς τόσο επαγγελματίας όσο σκόπευε να είναι.

Γρήγορα εγκατέλειψαν την εκτεθειμένη θέση τους για

ένα ελαφρώς ρηχό χαμήλωμα του εδάφους με καλή κάλυψη, χοντρούς κορμούς δέντρων τριγύρω, πυκνούς θάμνους και καθαρή άποψη προς όλες τις μεριές. Μια θέση την οποία μπορούσαν να αμυνθούν, από την οποία μπορούσαν εύκολα να παρατηρήσουν μια κίνηση εναντίον τους και να υποχωρήσουν ενόσω θα παρενοχλούσαν τον εχθρό τους, πυροβολώντας και κινούμενοι με τη σειρά. Στο μυαλό του ο Ήθαν ξαφνικά αντιλήφθηκε ότι ήταν αρκετά καλοί για να είναι ανιχνευτές των Βασιλικών Πεζοναυτών, όχι απλά Νιγηριανά στρατεύματα.

Σχεδόν ένωσε ότι θα το μετάνιωνε επειδή δε θα μπορούσε να είναι εκεί μαζί τους όταν μέτραγε αλήθεια, όταν τα όπλα που θα στρέφονταν εναντίον τους δεν θα ήταν γεμάτα άσφαιρα, όταν τα εκρηκτικά μισό μίλι μακριά θα ήταν αληθινές οβίδες και όλμοι που θα πεφτανε ακριβώς πάνω τους.

Το 'Σχεδόν', καθώς ο Ήθαν υπενθύμισε στον εαυτό του μες στο μυαλό τού, ήταν η πρωτύστερη λέξη. Αυτός δεν ήταν ο πόλεμος τού, ούτε κατά τύχη, και το να στήνει ψεύτικες εμπλοκές σαν και αυτήν ήταν όσο πιο κοντά ήθελε να πάει σε άλλη μια ζώνη πολέμου. Εκτός από τις φορές που είχε φαγούρα, εκτός από τις φορές που ξύπναγε μέσ'την μέση της νύχτας βουτηγμένος στον ιδρώτα, γνωρίζοντας ότι δεν ήταν η τροπική ζέστη που τον άφηνε άπνοο απο και και μετά, αλλά πρόσωπα πολύ καλά καθορισμένα και ενθυμούμενα.

Η ομάδα των πέντε ανδρών είχε εδραιωθεί καλά, έχοντας σίγουρη κάλυψη. Οι πυροβολισμοί σταμάτησαν σύντομα, και ο Ήθαν πίστευε ότι δεν υπήρχε νόημα στο να συνεχίσουν την ιχνηλάτηση και να διασχίσουν την ζούγκλα. Είχε δει ό,τι ήθελε να δει, και αυτό ήταν μια ομάδα ανιχνευτών, όχι ένα τσούρμο πολεμοχαρών Νιγηριανών να

αλλαλάζουν με τα όπλα να πυροβολούν κατα ριπάς, διψώντας για το αίμα των Ίγκμπο.

Ο Ήθαν σηκώθηκε πάνω από τους θάμνους και φώναξε σαν να ήθελε οι δόκιμοι πίσω στο Σάντχερστ να τον ακούσουν καθαρία σαν βροχή:

“Τέλος εκπαίδευσης! Καλή δουλειά!”

Η πενταμελής ομάδα δεν έδωσε σημάδι ούτε διόράσεως ούτε δια βοής ότι είχαν ακούσει τον εκπαιδευτή τους. Ο Ήθαν επανέλαβε τον εαυτό του με λιγότερο ενθουσιασμό:

“Έλα, πάμε, τέλος τα παιχνίδια! Πάμε πίσω για ξεκούραση, εμπρός λοιπόν.”

Παρόλα αυτά τίποτα δεν μπορούσε να ακουστεί πλέον εκτός από τους συνηθισμένους ήχους της ζούγκλας, τις απόμακρες κραυγές των πουλιών και των μαιμούδων, και το συνεχές βούϊσμα κουνουπιών και άλλων λοιπών εξωτικών εντόμων.

Ο Ήθαν συνωφρυώθηκε και αναλογίστηκε εν συντομία ότι η ομάδα θα μπορούσε να είχε στην πραγματικότητα εξαχθεί χωρίς να το είχε αντιληφθεί, και αποφάσισε να ελέγξει το μικρό χαμήλωμα μόνος τού. Με ένα βεβιασμένο βήμα, έκανε δρόμο μέσα από τους θάμνους και σε μερικές στιγμές έφτασε στην θέση στην οποία τούς είχε δει τελευταία φορά να καλύπτονται.

Δεν είδε κανέναν, αλλά ξαφνικά αισθάνθηκε ένα κομμάτι μέταλλο να τον προγγίζει από την αριστερή τού μεριά, ακριβώς ανάμεσα στα πλευρά τού, πανέτοιμο να διατρήσει την καρδιά τού με μια και μόνο ώθηση. Είχε πιαστεί ανέτοιμος, και μόλις κοίταξε πλάγια αυτόν που του επιτέθηκε, είδε τον Όνκο, τον αρχηγό της ομάδας ανιχνευτών να χαμογελάει άγρια, τα λαμπερά λευκά δόντια τού μια έντονη αντίθεση με το καμουφλαρισμένο σκούρο πρόσωπο τού. Λίγο αποσβολωμένος και λίγο έκπληκτος, ο Ήθαν

μετά βίας είχε χρόνο να ρίξει μια βρισιά:

“Που να με πάρει και να με σηκώσει Όνκο, έχεις γίνει αληθινός ανιχνευτής.”

Στο οποίο ο νιγηριανός πεζοναύτης απάντησε με μια βαριά προφορά, χωρίς να φοράει πλέον το ίδιο αφοπλιστικό χαμόγελο:

“Γίνεσαι μαλθακός, Λοχαγέ Γουίτμορ.”

Ο Όνκο τότε έβαλε το μαχαίρι στη θήκη για ακόμα μια φορά, και οι άλλοι τέσσερεις άντρες εμφανίστηκαν ξαφνικά απο αρκετά απίθανες και απομακρυσμένες μεριές, από κάθε μιά απο τις οποίες θα μπορούσαν να είχαν ρίξει μια σφαίρα στον Ήθαν με την ησυχία τους.

Ο Ήθαν έκανε ένα νεύμα με το κεφάλι και άφησε ένα μικρό αναστεναγμό, σαν να αναγνώριζε ότι είχε όντως χαλαρώσει την επιφυλακή του και είχε νικηθεί, ακριβώς αυτό που μάθαινε στους εκπαιδευόμενους του ότι δεν πρέπει να συμβεί ποτέ, ακόμα και μακριά απο το πεδίο της μάχης. Το να καλλιεργεί κανείς λίγη παράνοια συνέφερε πολλά στο να κρατήσει έναν άντρα ζωντανό, ειδικά σε έναν εμφύλιο πόλεμο που το να ξεχωρίσεις έναν φίλο από έναν εχθρό δεν ήταν και τόσο ξεκάθαρη υπόθεση όσο το να πυροβολείς έναν.

Ο Ήθαν κατάφερε να σώσει λίγο τις εντυπώσεις όμως όταν έδειξε στα πόδια του ένα μικρό καρούμπαλο στο έδαφος, φύλλα πεταμένα απο πάνω του και είπε:

“Δες εδώ Ντιμπέλε, αυτό είναι σημάδι για νάρκη. Μπορεί να είχες σκοτώσει τουλάχιστον έναν άντρα όταν υποχώρησες εδώ.”

Ο Όνκο απέιχε πολύ απτο να χαμογελάει με αυτή την πληροφορία, και με μια ανάμικτη έκφραση κάπου ανάμεσα στο θυμό και την απογοήτευση είπε στον Ήθαν, κάνοντας το να ακουστεί σαν κατηγορία:

“Δεν υπήρχε άλλο μέρος να υποχωρήσουμε και να καλυφθούμε, Λοχαγέ. Ήταν σίγουρα παγίδα θανάτου τότε. Τι θα μπορούσαμε να είχαμε κάνει διαφορετικά; Αυτό δεν είναι δίκαιο, κύριε Λοχαγέ.”

Η φράση “κύριε Λοχαγέ” ακούστηκε περίεργα, και αυτό ήταν μάλλον επειδή προοριζόταν να ακουστεί υποτιμητικά. Ο Ήθαν νοιάστηκε μόνο να απαντήσει σύντομα αμέσως πρὶν κάνει μεταβολή και ξεκινήσει να περπατάει πρὸς το χώρο συγκέντρωσης του πεδίου εκπαίδευσης:

“Ποιός είπε ότι ο πόλεμος είναι δίκαιος, λοχία;”

* * *

Κάτω από το ζεστό πορτοκαλί νέον φῶς, ο Ήθαν έψαξε τις τσέπες του για λίγα ψιλά αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Σπάνια χρειαζόταν δεκάρες όταν έκανε τις κοσμοπολίτικες επισκέψεις τού στο κέντρο του Λάγος, αλλά το να χρησιμοποιεί το τζουκμπόξ στο μπάρ του Λούι ήταν μια τέτοια περίπτωση, και ακόμα πιο πολύ μια αγαπημένη τού συνήθεια.

Στη πραγματικότητα, ο Ήθαν δεν ήταν σπάνιος επισκέπτης στο κατάστημα του Λούι, και οι περισσότεροι θα τον αναγνώριζαν άμεσα. Ήταν ευρέως γνωστός ὡς ο Εγγλέζος, και στους λίγους ντόπιους και στους πολυάριθμους ασυνήθιστους ξένους που σύχναζαν στο Μετροπολιτέν.

Ο Ήθαν υποστήριζε ότι ερχόταν μόνο για το συνεχώς ανανεωμένο τζουκμπόξ, ενώ ο λογαριασμός τού έδειχνε έναν διψασμένο τύπο φιλόμουσου με ένα συγκεκριμένο γούστο για εξαιρετικά μάλτ ουϊσκι.

Μάλτ όπως το ασυνήθιστα εξαιρετικό σκότς που ο Λούι κράταγε κρυμμένο για τους καλοπληρωτές και ακόμα και τους πολύ συμπαθείς πελάτες. Είχε απλά αποφασίσει να ευχαριστεί το Θεό που υπήρχε καλό ουίσκι σε ένα μέρος σαν τη Νιγηρία και ακόμα περισσότερο σε ένα μπάρ σαν του Λούι. Αυτό που έκανε το μυαλό του Ήθαν να μουδιάζει ήταν ότι μπορούσε να βρεί καλό ουίσκι εν μέσω ενός εμφυλίου πολέμου· μια κατάσταση που καθρεπτιζόταν στην παραμελημένη και θλιβερά ελλιπή διακόσμηση, ή πιο σωστά την στυγνή έλλειψη αυτής.

Ένα ζευγάρι ανεμιστήρες οροφής ακόμα δούλευαν σε αντίθεση με αυτό που θα περίμενε κάποιος με την πρώτη ματιά, με το ζόρι διατηρώντας τον αέρα να μην γίνει μπαγιάτικος.

Με το συνηθισμένο πλατύ του σφικτό χαμόγελο ο Λούι, ο ιδιοκτήτης, πλησίασε τον Ήθαν και του προσέφερε μια δεκάρα πρίν υποκλιθεί ελαφρά, ντυμένος αλάνθαστα με ένα τζάκετ με λωρίδες, λευκό σιδερωμένο πουκάμισο, παπιγιόν και ένα κομψό παντελόνι, με τον αέρα του Παρισιού του τριάντα να τον περιβάλλει. Ο Ήθαν δέχτηκε το νόμισμα με ευγνωμοσύνη και αμέσως το έριξε στη σχισμή ενώ η φωνή του Λούι ακούστηκε σαν μέταλλο με την αποκάλυπτα γαλλική αλλά όχι ανυπόφορη προφορά τού:

“Προσφορά του καταστήματος, Λοχαγέ. Το συνηθισμένο; Λίγο πάγο, διπλό σπέσιαλ ουίσκι;”

Ο Ήθαν χαμογέλασε με ψεύτικη ειρωνεία και έκανε ένα νεύμα ενώ διάλεγε ένα τραγούδι στο τζουκμπόξ, ψάχνοντας με τον δείκτη του χεριού τού για το σωστό κουμπί. Πάτησε το ‘Υντερ μψ τηυμβ’, και γύρισε να απαντήσει στο Λούι πρίν ξεκινήσει για να κάτσει στο συνηθισμένο τού σκαμπό:

“Πρέπει να τονίσω το ‘εξαιρετικό’ στο εξαιρετικό ου-

ΐσκι;”

“Ποτέ τέτοια ανάγκη, κ. Γουίτμορ.”

Ο Ήθαν έκατσε στο σκαμπό, με τα μάτια του να περιφέρονται στα ποτήρια και τα διάφορα μπουκάλια αλκοόλ, τακτικά τοποθετημένα το ένα δίπλα στο άλλο, να επιδεικνύονται με έμφαση στα ράφια πίσω από τον πάγκο του μπάρ. Όταν μίλησε ξανά ήταν με ένα αίσθημα ανακούφισης:

“Δεν είχα σκεφτεί ποτέ ότι θα το πώ, αλλά ο Θεός ας ευλογεί τη Νιγηρία.”

Ο Λούι είχε πάρει την σωστή τού θέση πίσω απο τον πάγκο, πήρε ένα μπουκάλι από τα καλύτερα μάλτ τού από ένα χαμηλό ντουλάπι μαζί με ένα χαμηλό ποτήρι, και είπε με ένα ειρωνικό χαμόγελο καθώς γέμιζε:

“Είμαι απο την Γουϊάνα όμως.”

“Λίγο με νοιάζει η πολιτική. Το ουίσκι δεν γνωρίζει σύνορα. Έλα τώρα, βάλε ένα και για σένα.”

Ο ασυνήθιστα ψηλόλιγνος, σχεδόν σκελετωμένος μπάρμαν συναίνεσε και πήρε ένα σφηναχοπότηρο το οποίο γέμισε αμέσως και ύψωσε για να κάνει μια πρόποση:

“Σε όλους τους διψασμένους.”

Το τραγούδι των Ρολλινγ Στονες είχε αρχίσει να παίζει στο υπόβαθρο. Ο Ήθαν σήκωσε και αυτός το δικό του ποτήρι ουίσκι και έκανε και αυτός μια πρόποση:

“Στον Μιςκ Θαγγερ και την παρέα τού.”

Και οι δυό τους κατέβασαν λαίμαργα τα ποτά τούς μονορούφι. Ο Ήθαν έκανε μιά μικρή κίνηση με ένα χέρι, δείχνοντας το ντουλάπι απο κάτω.

Ο Λούι ξεκίνησε να σερβίρει άλλο ένα ποτήρι ουίσκι και ρώτησε τον σταθερό τού πελάτη για τον τελευταίο χρόνο με το συνηθισμένο χαλαρό αλλά στοργικό ύφος:

“Τι λέει η ζωή;”

Ο τόνος του Ήθαν ήταν εύθυμος, σχεδόν παιδαριώδης όταν είπε:

“Λίγο καλύτερα απο σκατά αλόγου. Δεν παραπονιέμαι όμως. Ακόμα εδώ δεν είμαι;”

Ο Λούι γέλασε ευγενικά και έκανε ένα νεύμα πρίν απαντήσει:

“Θά’χα ξεμείνει απο δουλειά άν δεν ήσουν. Ουέ και αλοίμονο εάν σου συμβεί κάτι.”

“Απλά φέρνε το ουίσκι και θα τα καταφέρω.”

Ο Λούι άφησε το ποτήρι ουίσκι να συρθεί πάνω στον ξύλινο πάγκο και τον κοίταξε μέσα στα μάτια, το πρόσωπο του σχεδόν μια χλωμή σκούρα σκιά υπό το αχνό φώς των κεριών του πάγκου:

“Λοιπόν, κανένα νέο από τους φίλους σου στα υψηλά κλιμάκια;”

Ο Ήθαν κούνησε το κεφάλι τού και έφερε το ποτήρι στα χείλη τού, ρουφώντας τα αρώματα:

“Όχι, τίποτα ακόμα. Δεν είναι εύκολο, το ξέρεις αυτό. Κι άσε τα χρήματα που παίζουν. Αλλά θα πάρει χρόνο Λούι. Η Μπιάφρα θεωρείται ελαφρώς πιο σημαντική από τη βίζα σου.”

Ο Λούι κούνησε το κεφάλι τού με απογοήτευση και ξεκίνησε να γυαλίζει ένα καλάθι γεμάτο από πλυμένα ποτήρια. Τα μάτια τού ήταν κολλημένα σε αυτό που έκανε την ώρα που απάντησε στον Ήθαν με ένα ανάμικτο συναίσθημα λύπης και ελαφριού εκνευρισμού, οι κινήσεις τού χωρίς την συνηθισμένη φινέτσα και ακρίβεια:

“Είπες μέχρι το τέλος του μηνός, Εγγλέζε. Είπες ξέρεις τα μέσα και τα έξω, έτσι δεν είπες; Ποιός θα κρατήσει τον Ινσάμι και τον Ουαντού μακριά απ’το σβέρκο μού, αναρωτιέμαι. Εσύ, ή το στέμμα σου;”

Ο Ήθαν συνέχισε να φοράει το ίδιο χαμόγελο με

το οποίο είχε κερδίσει επιχειρήματα σε αναρίθμητες περιπτώσεις, ενώ ταυτόχρονα συνέχιζε να χτυπάει τα δάχτυλα του στο ρυθμό του τραγουδιού που έπαιζε από το τζούμποξ. Μετά από μια μικρή άβολη σιωπή, είπε στον Λούι:

“Πρέπει να μοιάζει σα κλωτσιά στα μπαλάκια Λούι, αλλά δέν είναι τόσο άσχημα όσο το κάνεις να κούγεται. Ρίξε μια ματιά τριγύρω σου. Υπάρχουν μεγαλύτερα προβλήματα απο αυτούς τους δυό αλήτες. Άν όντως εμφανιστούν και το παίξουν σκληρά αφεντικά, θα φροντίσω να φάνε μια στάρχίδια και να χάσουν και από ένα ζευγάρι δόντια. Οπότε βγάλτο αυτό απτο μυαλό σου. Τι έχεις για μένα αυτή τη φορά;”

Ο Λούι φάνηκε να ηρεμεί λίγο, το τεντωμένο του στόμα να χαλαρώει σε ένα σφιχτό χαμόγελο. Πλησίασε ένα ψηλό ντουλάπι με κλειδαριά στα χερούλια, και χρησιμοποίησε ένα μικρό κλειδί που κρεμόταν από μια αλυσίδα γύρω απο λαιμό τού. Άνοιξε το ντουλάπι με μικρές λεπτές κινήσεις των χεριών τού, σαν να άνοιγε μια εικόνα ή ένα ναό. Μέσα κάθονταν μια ντουζίνα μπουκάλια ύλλουγη, σκονισμένα και χοντροκομμένα, κι απ’ότι φαινόταν εντελώς αυθεντικά με φελλό, σφραγίδα, τα πάντα. Στη θέα των μπουκαλιών του ούισκι και της πιθανότητας να τα γευτεί κατά την ευχέρεια τού, το πρόσωπο του Ήθαν φωτίστηκε και τα μπλέ μάτια τού φάνηκαν προς στιγμήν να λαμπυρίζουν. Η φωνή τού δεν μπορούσε να συγκρατήσει τον ενθουσιασμό τού:

“Ύλλουγη; Να με πάρει και να με σηκώσει, στη πατρίδα δε μπορώ κάν να το πλησιάσω. Ξέρεις, η οικογένεια ύλλουγη είναι από το ... . Αυτήν είναι η γενέτειρα του Γουίλλιαμ Γουάλας. Σκοτσέζικο ούισκι στάλήθεια.”

Ο Λούι ρώτησε με αληθινή περιέργεια καθώς κατέβαζε προσεκτικά ένα μπουκάλι ύλλουγη:

“Ποιός ήταν ο Γουίλλιαμ Γουάλας;”

Ο Ήθαν ανοιγόκλεισε τα μάτια δυό φορές και αισθάνθηκε ελαφρώς πληγωμένος όταν το όνομα του μεγαλύτερου σκοτσέζου που έζησε ποτέ ήταν ανήκουστο σε αυτή τη μεριά του κόσμου. Παρόλα αυτά όταν προσπάθησε να εξηγήσει στο Λούι, ίσιωσε την πλάτη τού σαν να απευθυνόταν στους λόρδους και τις κυρίες του Παλατιού του Μπάκινγχαμ. Η προφορά τού ξαφνικά έγινε βαρύτερη, τραβώντας κάποια γράμματα:

“Ο Γουίλλιαμ Γουάλας ήταν ο μεγαλύτερος σκοτσέζος που έζησε ποτέ. Πολέμησε τους Άγγλους για την ελευθερία της Σκωτίας για πάνω από δώδεκα χρόνια. Σκότωσαν την γυναίκα και την οικογένεια τού και στο τέλος προδώθηκε. Έδωσε τα πάντα, ο Γουίλλιαμ Γουάλας. Τα μεγαλύτερα κότσια απάρχής κόσμου.”

Ο Λούι κοίταξε τον Ήθαν μπερδεμένος καθώς έβγαζε τον φελό από το ουίσκι, αρώματα κέδρου και υδρόμελου να αιωρούνται προς τα πάνω. Η ερώτηση τού φάνηκε να ισοπεδώνει το πρόσωπο του Ήθαν ακριβώς την στιγμή πού τα ρουθούνια τού είχαν ερεθιστεί:

“Αλλά η Σκωτία δεν είναι ελεύθερη. Υπηρετείς την Βασίλισσα της Αγγλίας.”

“Αυτό δεν είναι εντελώς αλήθεια, υπηρετώ την Βασίλισσα του Ηνωμένου Βασιλείου.”

“Αλλά, δεν υπάρχει Βασίλισσα των Σκωτσέζων, υπάρχει;”

“Είναι και Βασίλισσα των Σκωτσέζων. Και των Ουαλών. Και των Ιρλανδών. Καλά, τουλάχιστον, κάποιων Ιρλανδών.”

“Βλέπεις, αυτό δεν είναι και πολύ διαφορετικό από την κατάσταση εδώ στη Νιγηρία. Οι Ίγκμπο είναι σαν τους Σκωτσέζους, θέλουν να είναι ελεύθεροι. Δεν θα έπρεπε να είναι ελεύθεροι;”

“Δεν έχω λόγο σε αυτό. Δέν είναι η δουλειά μου, και δεν είναι ο λαός μου. Άν μπορούν, θα γίνουν.”

“Και εγώ είμαι απλά ένας μπάρμαν, Λοχαγέ. Απλά λέω. Οι Βιετναμέζοι, οι Ανγκολέζοι, οι Τγκμπο, οι Σκωτσέζοι.”

“Οι Μπήτλς. Οι Στόουνς. Οι Γιάρντμπερντς. Κάποιους απο αυτούς, τους ξέρω και μου αρέσουν. Τους υπόλοιπους ίσως να τους έχω ακούσει, αλλά ο σκοπός που παίζουν δεν είναι του γούστου μου. Τώρα κοίτα τον πάγκο σου, σε παρακαλώ.”

Ο Λούι χαμόγελασε με ειρωνική διάθεση και ήταν έτοιμος να κάνει αντίλογο όταν χτύπησε το κουδουνάκι της πόρτας και του απέσπασε την προσοχή. Κοίταξε και έδειξε με το μακρύ κοκκαλιάρικο δείκτη τού έναν στιβαρό, ψηλό και γυμνασμένο μαύρο άντρα ντυμένο με παραλλαγές, ένας μπερές του Νιγηριανού Σώματος Πεζοναυτών να διακοσμεί κομψά το κεφάλι τού. Τα μάτια του άντρα διέσχισαν με μια βίαιη διάθεση την ομίχλη και την θολούρα του καπνού και της σκόνης που φαίνονταν πάντα να στροβιλίζουν βαριεστημένα στο Μετροπολιτέν.

Το βλέμμα του στρατιώτη έκατσε γρήγορα στον Ήθαν, ο οποίος στριφογύριζε στο σκαμπό τού για να κοιτάξει άμεσα τον νεοφερμένο. Έσκασε ένα χαμόγελο και έκανε ένα κοροϊδευτικό μισο-χαιρετισμό στον μπρατσωμένο άντρα ο οποίος - κρίνοντας από τις επωμίδες τού - φαινόταν να έχει τον βαθμό τού Ταγματάρχη. Ο άντρας δεν φάνηκε να μοιράζεται το χιούμορ και δεν χαιρέτησε, ούτε φάνηκε να απολαμβάνει τα χαμόγελα και την ελαφρότητα και πολύ. Καθώς πλησίαζε το μπάρ, ο Ήθαν έκανε μιά χειρονομία προς το ακόμα ανοιχτό ντουλάπι γεμάτο με ύλλουγη και καλωσόρισε τον άντρα με μια πρόταση:

“Τζέημς, αυτή είναι μια ευκαιρία ζωής για μια εμπειρία

μοναδική στη ζωή σου. Είναι ύλλουγη. Είναι το νέκταρ των θεών. Θα είναι μνημειώδες Τζέημς, το να γίνουμε αλοιφή με το καλύτερο ουϊσκι σε όλη την χώρα, χωρίς αμφιβολία. Λοιπόν, ποιά είναι η δυσάρεστη περίσταση της επίσκεψης σου εδώ με στολή; Πές μου τα πάντα ώστε να μπορέσω να τα ξεχάσω με την βοήθεια του Λούι και του ύλλουγη. Είναι έστω και ελάχιστα σοβαρό; Οι Μπιαφρανοί ρίχνουν οβίδες στο Λάγος; Μπορώ να πάω σπίτι τώρα;”

Ο σωματώδης άντρας, ο οποίος κατα τα άλλα φαινόταν τρομακτικός και ικανός να τραυματίσει κάποιον σοβαρά μόνο με τα χέρια τού, είχε μια περίεργα ήσυχη και γαλήνια έκφραση στο πρόσωπο τού, σάν να είχε ξαφνικά παρασυρθεί μακριά στο μυαλό τού σε ένα καλύτερο μέρος όταν είπε ήρεμα:

“Είναι ο αδερφός σου. Έχουμε αναφορές ότι το καρναβάνι τούς μάλλον δέχτηκε επίθεση σήμερα. Κάπου στη ζούγκλα κοντά στα σύνορα. Δεν φτάσανε ποτέ στην ____.”

Ο Ήθαν φαινόταν ξαγνικά μαζεμένος και άχρωμος. Τα νέα ήταν σκότωσαν την διάθεση τού, το λιγότερο. Κοίταζε τον Τζέημς με προσεχτικά, αυστηρά μάτια:

“Λοιπόν, τι θα κάνει ο Στρατός για αυτό; Ο Ερυθρός Σταυρός υποτίθεται έχει την στήριξη τού. Πού είναι η στήριξη, Τζέημς;”

Ο Τζέημς πήρε τον Ήθαν από το μπράτσο και του είπε με ένα φιλικό, απλό τρόπο που έκρυβε η εξωτερική του εμφάνιση:

“Έλα να πιούμε ένα ποτό, Ήθαν. Ας μιλήσουμε.”

Η δουλειά στο Μετροπολιτέν ήταν σε πλήρη άνθηση. Ένα μικρό τσούρμο ναύτες γιόρταζαν τα γενέθλια ενός δικού τους, ακολουθώντας τον εθιμικό κανόνα του να πίνουν μέχρι να τους φάξει ο κελευστής. Ο Λούι κρατούσε προσεκτικό μάτι σε κανά ζευγάρι περίεργες φιγούρες, αλλά πέραν τούτου, οι παραγγελίες συνέχιζαν να έρχονται και αυτόν τον έκανε χαρούμενο.

Ο Ήθαν από την άλλη φαινόταν ότι ήταν μακριά από χαρωπός. Όντως, τα νέα του ότι χάθηκε η επαφή με τον αδερφό τού είχε κάνει αυτόν τον πόλεμο ένα προσωπικό ζήτημα, κάτι το οποίο κάθε επαγγελματίας στρατιώτης προσπαθούσε να αποφύγει. Κάνοντας τον πόλεμο προσωπικό ζήτημα σήμαινε επίσης ότι κάποιος θα έκανε κάτι ηλίθιο, και η ηλιθιότητα ήταν ένας γνωστός αλλά δυστυχώς συχνά παραλειπόμενος παράγοντας θανάτου.

Ο Τζέμς είχε πέσει σιωπηρός για μερικά λεπτά, πίνοντας ήσυχα και λίγο λίγο το κρασί τού, μια τοπική χύμα ποικιλία χωρίς φανταχτερό όνομα ή παραφουσκωμένη τιμή. Ο Ήθαν είχε μείνει με δυό τελευταία τσιγάρα, καπνίζοντας συνεχώς από την ώρα που καθίσαν κάτω να μιλήσουν. Μετά απο κάποια ώρα, ο Ήθαν έσπασε την άβολη σιωπή:

“Έπρεπε να είχα κινήσει μερικά νήματα όταν μου είπε ότι θα πήγαινε μέσα με τον Ερυθρό Σταυρό. Χαρτούρα, πρόβλημα με το διαβατήριο, γραφειοκρατία. Σίγουρα κάποιος που ξέρεις στο Εσωτερικών θα μπορούσε να είχε βοηθήσει. Ίσως να τον αναγκάζαμε να μείνει στη Βρετανία.”

Ο Τζέμς έδειξε με μια κίνηση του κεφαλιού τού ένα σίγουρο “όχι”, τα μάτια του κλειστά. Μετά ήπιε μια ακόμα γουλιά πριν απαντήσει:

“Ξέρεις υπάρχουν πολλοί τρόποι να έρθεις στην Νιγηρία. Εάν ο αδερφός σου ήθελε να έρθει, θα είχε βρεί

τον τρόπο τού. Δεν υπάρχει τίποτα που θα μπορούσες να έχεις κάνει να τον εμποδίσεις από το να έρθεις εδώ έτσι κι αλλιώς.”

Ο Ήθαν τράβηξε μια βαθιά ρουφηξιά από το τσιγάρο τού και έβγαλε τον καπνό με φούρια. Μίλησε με κάποιον εκνευρισμό.

“Αλήθεια είναι αυτό. Ίσως θα έπρεπε να τον είχες πιάσει στα σύνορα όταν το καραβάνι τους ξεκίνησε για τη Μπιάφρα. Θα μπορούσα να του είχα μιλήσει να τον συνεφέρω.”

Ο Τζέημς, ήρεμος όπως και πρίν, απάντησε με μια άτονη φωνή χωρίς συναίσθημα, προσπαθώντας να ηρεμήσει τον Ήθαν ταυτόχρονα:

“Όχι με ένα καραβάνι του Ερυθρού Σταυρού. Πώς θα φαινόταν στις εφημερίδες αν η Νιγηρία μπλόκαρε τον Ερυθρό Σταυρό. Θα φαινόταν σαν να θέλουμε να αφήσουμε παιδιά να πεθαίνουν απο δυσεντερία και πείνα. Όχι, δε θα μπορούσαμε να έχουμε πεί στον αδερφό σου να κάτσει στα αυγά τού. Δέν ήταν δουλειά μου, ούτε και δική σου. Ήταν δικιά του επιλογή, δικιά του ζωή.”

Ο Ήθαν έσβησε το τσιγάρο του, ήπие το υπόλοιπο ποτό τού με τη μία και κούνησε το άδειο ποτήρι του στο Λούι που φάνηκε να το παρατηρεί σχεδόν αμέσως. Μετά ο Ήθαν κοίταξε τον Τζέημς μέσα στα μάτια, ένα ζευγάρι σκούρα μάτια που τονίζονταν από το λίγο ασπράδι που τα περιτριγύριζε. Προσπάθησε να ηρεμήσει και να βρεί τα κατάλληλα λόγια:

“Έχεις δίκιο γι’αυτό. Θα έπρεπε απλά να του τις έβρεχα όπως όταν ήμασταν ακόμα δέκα χρονών. Αλλά είναι ολόκληρος άντρας, γιατρός. Έχει τα καθήκοντα τού, τις υποχρεώσεις τού. Όπως έχω και γώ τις δικές μου. Άν και πάλι νομίζω ότι είναι ηλίθιο, τουλάχιστον έκανε αυτό που

υποτίθεται ότι έπρεπε να κάνει σάν άντρας απο μόνος τού. Ήθελε να βοηθήσει, πήγε στον Ερυθρό Σταυρό. Ποτέ δεν είδα πώς γίνεται να σταματήσεις του ανθρώπους απ'το να πεθαίνουν με το να αράξεις στα γρασίδια όλη μέρα και να γαμιέσαι σα κουνέλι. Και πάλι, ήταν χαζή κίνηση να έρθει εδώ.”

Ακολούθησε μια παύση. Ο Λούι επέστρεψε στο τραπέζι με τη επόμενη γύρα Λιτλμιλ του Ήθαν και ένα καθαρό τασάχι. Ο Ήθαν έγνεψε εύχαριστώ στον Λούις που με τη σειρά του υποκλίθηκε ελαφρά και έφυγε γοργά να σερβίρει κάποιο άλλο τραπέζι. Ο Τζέημς είχε ακουμπήσει τα χέρια τού στο τραπέζι τούς, ο όγκος του πολύ μεγάλος για να καθίσει άνετα στις απλές καρέκλες του Μετροπολιτέν. Ο Ήθαν γέμισε το στόμα του με Λίτλμιλ και ξύνισε η φάτσα τού όταν ένωσε το μάλτ να καίει το λαιμό τού μέχρι το στομάχι. Μετά συνέχισε:

“Ξέρω, ο πόλεμος δέν είναι μέρος για ιδεαλιστές και ρομαντικούς, και μάλλον γι'αυτό είμαι ακόμα ζωντανός. Αυτό, και απίστευτα ποσά τύχης, θα έβαζα στοίχημα. Ισώς να νομίζω ότι ο Άντυ κάνει καλύτερη δουλειά απ'ότι θα μπορούσα εγώ ποτέ. Εννοώ, στη μεγαλύτερη εικόνα των πραγμάτων, αυτός που είναι γιατρός κι όλα αυτά. Δεν μπορώ στάλήθεια να πώ γιατί δέν τον σταμάτησα. Απλά δε μπορούσα, ξέρεις·

Ο Τζέημς ανοιγόκλεισε τα μάτια νωχελικά και ρούφηξε την τελευταία γουλιά απ'το κρασί τού. Βρόντηξε το ποτήρι τού να ακουστεί πρίν απαντήσει:

“Κάποιος πρέπει να προσπαθήσει να σώσει τον κόσμο. Άνθρωποι σάν τον αδερφό σου νομίζουν ότι μπορούν. Όπως πρέπει να νομίζει κάθε ήρωας.”

Ο Τζέημς έβγαλε έναν ήχο απο μέσα τού να δείξει ότι δεν ενέκρινε και ο Ήθαν στράβωσε τη φάτσα του με μια

μικρή ενόχληση. Άναψε ένα από τα τελευταία τού τσιγάρα στο πακέτο και εισέπνευσε εξονυχιστικά:

“Λοιπόν, δεν ξέρω. Δέν είναι ακριβώς δουλειά μού να σώζω ανθρώπους, είναι. Μπορείς να πείς ότι είμαστε ανταγωνιστές, εγώ και ο Άντυ. Το οποίο μου θύμισε, ήμασταν σε αντίπαλες ομάδες όταν παίζαμε κρίκετ.”

“Δέν ήξερα ότι παίζεις κρίκετ.”

“Έχω να παίζω από όταν τραυματίστηκα στο πόδι, στην Κένυα. Άσχημη δουλειά εκείνη. Παραλίγο να πεθάνω εκεί. Νέος, χαζός και παράτολμος. Επίσης, πολύ τυχερός μαπαγάσας.”

Η έκφραση του Τζέημς φάνηκε να αλλάζει κάπως. Αφαίρεσε τα χέρια τού από το τραπέζι και για μια στιγμή έκασε ακίνητος, κοιτώντας τον Ήθαν έντονα. Μετά παρήγγειλε άλλο ένα ποτό απο το Λούι, που φάνηκε να ρίχνει προσεκτικές ματιές στο τραπέζι τούς πιο πολύ απο τα άλλα και έγνεψε σύντομα, εξαφανιζόμενος στο πίσω μέρος για κανα δυο λεπτά. Όταν ο Τζέημς ξαναμίλησε, άναβε το τελευταίο τσιγάρο του Ήθαν, κι ο Ήθαν μπορούσε μόνο να μείνει κοκκαλωμένος απο την έκπληξη με ένα βαθύ συνοφρύωμα:

“Ήσουν καθόλου καλός.”

“Τί, στο κρίκετ. Νόμιζα πως δεν καπνίζεις.”

“Είμαι ένας άνθρωπος με πολλά ταλέντα. Και κάποια πάθη επίσης.”

‘Αν είναι έτσι, ελπίζω να μήν είσαι και φάν των Ρόλινγκ Στόουνς. Θα ήταν αλήθεια έγκλημα να ανακαλύψω ότι μου τό κρυβες κι αυτό.”

Ο Τζέημς ρούφηξε το τσιγάρο τού και έριξε το κεφάλι του πίσω, αφήνοντας ένα μικρό σύννεφο καπνού. Χαμογέλαγε όταν έδειξε τον Ήθαν και είπε:

“Δέν έχω πολλά να κρύψω Ήθαν. Μερικές φορές κα-

πνίζω. Συνήθως μόνος.”

Ο Ήθαν έγνεψε με ένα πονηρό έντονο χαμόγελο στο πρόσωπο τού. Ρούφηξε άλλη μια μπουκιά από το ποτήρι με το σκότς τού που εξαφανίζονταν γρήγορα. Ο Τζέημς έπαιζε με τον πάγο στο ποτήρι τού όταν ένα ελαφρύ χαμόγελο εμφανίστηκε στο πρόσωπο τού, μικρές σταγόνες ιδρώτα να τρέχουν στο μέτωπο τού και να γυαλίζουν αμυδρά στο θολό, λιγοστό φώς του Μετροπολιτέν:

“Καλύτερη ευκαιρία απ’το κρίκετ, είναι αλήθεια. Ένα χτυπημένο πόδι δε θα σε αφήσει πίσω.”

“Δεν είναι απλά το χτυπημένο πόδι. Δέν είμαι στα αλήθεια οπαδός του κρίκετ. Ο Άντυ τρελαίνεται όμως. Τουλάχιστον σαν παιδί τρελαινόταν. Συνήθιζε να με κουβαλάει μαζί. Το χτυπημένο πόδι απλά μου το θυμίζει.

Ο Τζέημς φάνηκε να σφίγγεται ξαφνικά. Ίσιωσε την πλάτη τού πρίν πάει να φτάσει το ποτήρι τού, η φωνή τού λίγο ρηχή και απόμακρη:

“Τί είναι χειρότερο, Ήθαν· Οι μνήμες, ή το πόδι.”

“Είναι οι μνήμες, σίγουρα. Δεν τον έχω δει εδώ και τέσσερα χρόνια. Σπάνια τηλεφωνώ. Ποτέ δεν γράφω. Θα νόμιζε ότι δεν με νοιάζει καθόλου. Αλλά είναι η δουλειά, ξέρεις· Η απόσταση.”

Ο Τζέημς παρείσφρυσε ελαφρώς:

“Και το σκότς επίσης.”

Ο Ήθαν άδειασε το ποτήρι τού σαν μια αλήθινη δίψα να τον οδηγούσε και απάντησε:

“Κι αυτό.”

Ο Τζέημς τον κοίταγε μέσα από αιματοκοκκινισμένα μάτια, το ποτήρι τού με το κρασί άδειο άλλη μια φορά. Έκατσε όρθιος στην καρέκλα, ρούφηξε ηχηρά από τα μεγάλα ρουθούνια του τον παχύ αέρα του Μετροπολιτέν και έχανε ένα νόημα με τα χέρια για άλλο ένα γύρο ποτά, σι-

γουρεύοντας ότι ο Λούις θα έφερνε δύο ποτήρια Λίτλμιλ. Η ματιά του Ήθαν ήταν καρφωμένη στον ανεμιστήρα οροφής από πάνω τους. Έδειχνε απομαχρυσμένα σκεπτικός, σοβαρός και μαζεμένος, διαφορετικός από το συνήθη εαυτό του. Γύρισε τα μάτια του στο άδειο τού ποτήρι και μίλησε με μια δόση θυμού πίσω από κάθε πρόταση:

“Πρέπει να βρώ τον αδερφό μου. Δεν έχω αφήσει ποτέ κανέναν πίσω στη ζωή μου. Τους έφερα όλους πίσω. Δε γίνεται να αφήσω τον ίδιο μου τον αδερφό πίσω. Είναι ο Άντυ, για όνομα του Θεού, δεν έχει πειράζει μύγα όσο ζεί.”

Ο Τζέμς φάνηκε μονομιás νηφάλιος και έκπληκτος, τα μάτια τού στένεψαν επικίνδυνα:

“Ήθαν, γίνεται πόλεμος. Τί έχεις στο μυαλό σου.”

Ο Ήθαν μάζεψε τα ποτά τους στον αέρα από το δίσκο του Λούι που περνούσε, και απάντησε:

“Να τον ψάξω. Να τον βρώ. Να τον φέρω πίσω.”

Ο Τζέμς κούνησε το κεφάλι τού αποδοκιμαστικά:

“Ανόητη προσπάθεια. Ακόμα κι αν είναι ζωντανός, μπορεί να σου στοιχίσει τη ζωή. Και των δυό σας.”

“Δεν είναι απλα μια προσπάθεια και επίσης δεν είμαι ανόητος. Είμαι σκωτσέζος. Από την μεριά της μάνας μου.”

Το βλέμμα του Τζέμς είχε αρχίσει να τρυπάει τα μάτια του Ήθαν, ρίχνοντας τού μια ματιά σκληρή σαν πέτρα: “Πρέπει να έχεις χάσει το μυαλό σου” είπε με σιγανή φωνή.

Ο Ήθαν κούνησε τους ώμους αδιάφορα και απάντησε:

“Έχω κάνει περισσότερα λάθη απόσα μου αναλογούν. Ξέρω ότι αυτό δεν είναι λάθος.”

Η φωνή του Τζέμς είχε μια αργή ποιότητα που έδειχνε την αποφασιστικότητα τού:

“Θα χρειαστείς τότε όση βοήθεια γίνεται. Άν θα έχει κάποιο νόημα ή πιθανότητα να πετύχει.”

Ο Ήθαν έσκασε ένα χαμόγελο και ήπια μια μικρή γουλιά Λιτλμιλ, παρατηρώντας ότι είχε σχεδόν ξεμείνει από σκότς. Ο Λούις τότε εμφανίστηκε απο το πουθενά με την χάρη ενός χορευτή. Τους πρόσφερε το μπουκάλι Λίτλμιλ που είχε ανοίξει νωρίτερα. Υπήρχε με το ζόρι αρκετά σκότς εκεί μέσα για μόλις ένα ακόμα ποτό.

“Κύριοι, κερασμένο απο το μαγαζί. Και μπορείτε να κρατήσετε και το μπουκάλι, άμα θέλετε.”

Ο Ήθαν έγνεψε για εύχαριστώ και γέλασε χωρίς να θέλει, ενώ ο Τζέμς ακόμα καθόταν εκεί κοιτώντας τον Ήθαν φαινομενικά ανήμπορος να ξεχωρίσει άν ο άνθρωπος ήταν απλά μεθυσμένος και πενθούσε απο τώρα, φτιάχνοντας ιδέες στο μυαλό του. Ρώτησε τον Ήθαν, το άγχος στην φωνή του να δείχνει ότι ήθελε να πεισθεί:

“Είσαι σίγουρος ότι θα το κάνεις αυτό. Θέλω να βοηθήσω, αλλά θέλω να ξέρω ότι δεν ριψοκινδυνεύω το κεφάλι μου για τίποτα κόλπα στην ζούγκλα, Ήθαν Γουϊτμορ. Και θα μπορούσε αλήθεια να είναι το κεφάλι μου, κυριολεκτικά. Χρειάζεται να είσαι σοβαρός μέχρι θανάτου. Ός το τέλος.”

Η απάντηση του Ήθαν ήταν κοφτερή σαν τα καταφερτζίδικα μάτια του:

“Δεν μου έχει μείνει τίποτα εκτός από τον Άντυ. Τίποτα που να έχει σημασία τουλάχιστον. Η δουλειά είναι σκατά τη σήμερα ημέρα. Ούτε γυναίκα ούτε παιδιά. Είναι ότι έχω, Τζέμς.”

Ο Τζέμς κούνησε τους μεγάλους ώμους του, τεντώνοντας την στολή παραλλαγής του σχεδόν μέχρι να σκιστεί. Μετά είπε στον Ήθαν:

“Θα μπορούσε ήδη να είναι νεκρός, το ξέρεις αυτό.

Μπορεί να είναι ένας λευκός εγγλέζος γιατρός, αλλά όσο χρήσιμος και να φανεί σε οποιονδήποτε τον αιχμαλωτίσει, οι σφαίρες δεν είναι πολύ επιλεκτικές.”

Ο Ήθαν συνέχισε, οι γροθιές τού να σφίγγουν ενστικτωδώς, τα μάτια τού να λάμπουν με μια κρυστάλλινη καθαρότητα που σπάνια έδειχνε:

“Μετά θα φέρω πίσω το πτώμα στην Γλασκόβη και θα τον βάλω στο χώμα. Θα κάνω ότι μπορώ Τζέιμς. Θα κάνω οτιδήποτε.”

Ο Τζέιμς άφησε τη ματιά τού στον Ήθαν, σάν να τον μετρούσε:

“Τι θα κάνεις; Θα παραιτηθείς αύριο κιόλας;”

Ο Ήθαν γέλασε πικρά και είπε:

“Ίσως θα έπρεπε. Δε θα με αφήναν όμως. Υπηρεσιακές ανάγκες, έλλειψη προσωπικού, τέτοια πράγματα. Η υπηρεσία θέλει να σε γαμήσει απο εδώ ως την Αυστραλία τρεις φορές άμα μπορεί. Δε μπορώ καν να ζητήσω άδεια, όχι τόσο ξαφνικά. Άκου, νομίζεις ότι μπορείς να κανονίσεις κάποια άσκηση; Οποιοδήποτε λόγο θα απαιτεί να βρίσκομαι προσκολλημένος κάπου μακριά απο το Λάγος. Να λείψω για μιά, δυο βδομάδες. Άν όλα πάνε καλά, τότε θα δώ τι θα κάνω. Άν όχι, δεν θα έχει και πολύ νόημα απο εκεί και πέρα.”

Ο Τζέιμς κατέβασε μια μπουκιά Λίτλμιλ χωρίς να προετοιμάσει τον εαυτό τού. Μή συνηθισμένος στα δυνατά ποτά καθώς ήταν, έμοιαζε σαν να ήταν έτοιμος να κάνει εμετό επι τόπου, αλλά κατάφερε να συγκρατηθεί. Κούνησε το κεφάλι καταφατικά και είπε:

“Μπορώ να το κάνω αυτό. Μπορώ να κάνω περισσότερα απο αυτό. Μπορώ να σε δίνω πληροφορίες: τοποθεσίες, φήμες, μετακινήσεις στρατευμάτων. Οτιδήποτε θα σε βοηθούσε να βρείς τον αδερφό σου και να σε κρατήσει ζων-

τανό ταυτόχρονα. Νομίζω ακόμα ότι μπορώ να μαγειρέψω μια αληθινή επιχείρηση. Μετά μπορούμε να χρησιμοποιούμε κανονική κίνηση στον ασύρματο για να ερχόμαστε σε επαφή χωρίς υποψία.”

“Μπορείς να το κάνεις αυτό· Χρειάζεται να φύγω όσο το δυνατόν πιο νωρίς. Αύριο βράδυ, την ημέρα μετά το αργότερο. Πρέπει να μαζέψω τον εξοπλισμό μου, και ίσως να δανειστώ κανα δυό πράγματα, με την βοήθεια σου. Μετά πρέπει να κάνω λίγο έλεγχο στο δρομολόγιο.”

“Σχεδιάζεις να ακολουθήσεις τον ίδιο δρόμο με το καραβάνι του αδερφού σου.”

“Ναί, μέχρι τέλους. Θα ξεκινήσω απο Λάγος, μετά Πόλη του Μπενίν, μετά Ασάμπα, μέσω Ονίτσα και εντός της περιοχής της Μπιάφρα. Απο εκεί και πέρα, στο Ογουέρι.”

Ο Τζέμς έγενεψε επιδοκιμαστικά. Ρώτησε με ένα ίχνος ανησυχίας στη φωνή τού:

“Τι θα συμβεί όταν φτάσεις στην Μπιάφρα· Τι θα γίνει αν βρείς τον αδερφό σου.”

“Εννοείς όταν βρώ τον Άντυ. Θα τον φέρω πίσω, τι άλλο.”

“Εννοώ, πώς σχεδιάζεις να το κάνεις αυτό· Κι αν είναι τραυματισμένος· Φυλαχισμένος, ή όμηρος· Κι αν είναι αδύναμος, πληγωμένος ή άρρωστος· Μή μου πείς ότι θα κάνετε ωτοστόπ ή θα τον κουβαλήσεις μόνος σου αν χρειαστεί.

“Θα τον κουβαλήσω άνχρειαστεί.”

“Είναι όλοι οι σκωτσέζοι απτη μεριά της μάνας τούς τόσο ανόητοι όσο εσύ· Θα φέρω ένα ελικόπτερο. Άν μπορούμε να κανονίσουμε μια περιοχή προσγείωσης μέσω ασυρμάτου. Άν χάσουμε επαφή θα έχουμε δυό προκαθορισμένες περιοχές προσγείωσης, σε δυό διαφορετικές

χρονικές στιγμές. Ελπίζω να μὴν χρειαστεί.”

“Θα το κάνεις αυτό.”

“Ελικόπτερα πετάνε χωρίς σχέδιο πτήσης ὅλη την ὥρα. Δεν ἔχω τα φτερά πιλότου για πλάκα, Ἦθαν.”

Ο Ἦθαν μειδίασε πλατιά για την ιδέα της ζαβολιάς. Ο Τζέημς τον προσγείωσε ἀπὸτομα ἀκόμα μια φορά ὁμως:

“Τι θα κάνεις ὅταν θα εἶσαι μέσα στην Μπιάφρα ὁμως; Πῶς θα κυκλοφορεῖς, ἓνας ἐγγλέζος ὅπως εσύ, χωρίς καθόλου χαρτιά; Ἦ θα πείς σε ὅλους ὅτι εἶσαι ἓνας στρατιωτικός σύμβουλος για τους Νιγηριανούς, ὥστε ἴσως να σε βασανίσουν πρὶν σε ἐκτελέσουν ἐκεῖ που στέκεσαι.”

Ο Ἦθαν φάνηκε κάπως σκεπτικός, ἀλλὰ μετὰ ἀπο λίγο κατάφερε να ἀπαντήσει:

“Κάτι ἔχω στο μυαλό μου γι’αὐτό. Μπορεῖ να ἔχω μια ἐπαφή, μέσω της πρεσβείας. Ἐνας παλιός φίλος. Μπορεῖ να πλαστογραφήσει μερικά χαρτιά, να με κάνει να φαίνομαι νόμιμος. Ἐνας φωτογράφος, ἢ ἓνας δημοσιογράφος. Κάποιος που να μπορεῖ να μπεῖ ἢ να βγεῖ με σχετική ἀτιμωρησία.”

“Δεν ὑπάρχει ἀτιμωρησία. Ανοχή ἴσως. Ἐνας δημοσιογράφος θα ἦταν καλή κάλυψη· πάντα ἀναζητοῦν την συμπάθεια του τύπου.”

Ο Ἦθαν ἐγένεψε συμφωνόντας και σταμάτησε για να μιλάει για να σκεφτεῖ για μερικές στιγμές. Μετὰ κοίταξε τον Τζέημς σαν να ἤξερε ἤδη ὅτι ζητάει πολλὰ ἀπο τον Νιγηριανὸ φίλο του, ἀλλὰ παρ’ὅλα αὐτὰ συνέχισε και του εἶπε:

“Τζέημς, ἦσουν καλὸς φίλος ὅσο καιρὸ εἶμαι ἐδῶ, βοηθώντας με να μπῶ πιο ἔυκολα στην ὅλη κατάσταση. Σκεφτόμαστε παρόμοια, εἶσαι φοβερὸς επαγγελματίας και πίστεψε με ξέρω, μαγειρεύεις πολὺ ωραία, ἀλλὰ γιατί το κάνεις ὅλο αὐτό για μένα. Δε μπορεῖ να ρισκάρει τόσα

πολλά, τέτοιες εποχές, μόνο και μόνο για να βοηθήσεις έναν λευκό από τη Σκωτία. Σε θεωρώ συμπολεμιστή, ένα φίλο που εύχομαι να μου τρέχουν τα σάλια για ένα μπουκάλι σκότς όταν κατέυχην θα είμαι αρκετά γέρος για να κατουριέμαι πάνω μου. Αλλά πές μου, γιατί ακριβώς ρισκάρεις τη ζωή και την καριέρα σου· Άν είναι για λεφτά, σε διαβεβαιώ..”

Ο Τζέμς χαστούκισε τον Ήθαν δυνατά στο πρόσωπο, το σόκ από το χτύπημα αφήνοντας τόν ζαλισμένο για λίγο. Η φωνή τού ήταν σαν χαλίκι σε κονσέρβα, το πρόσωπο τού έτρεμε από αγανάκτηση:

“Με προσβάλεις. Έρχομαι σαν φίλος, και με προσβάλεις νομίζοντας με χρυσοθήρα. Έχεις μια ικανότητα, φαίνεται την έχουν όλοι οι άγγλοι. Είσαι τόσο τυφλός που δε βλέπεις αυτό που είναι ακριβώς μπροστά σου. Σε θεωρώ και εγώ φίλο, γι’αυτό θα θεωρήσω ότι μπέρδεψες τη γλώσσα σου. Είσαι συναισθηματικά πιεσμένος, έχεις πιεί μερικά ποτά. Θα ξεχάσω ότι το είπες ποτέ.”

Ο Τζέμς εξέπνευσε βαθιά και φάνηκε να ηρεμεί. Ο τόνος της φωνής τού έγινε κάτι αγαπητό, μια φωνή ασυνήθιστα μαλακή και ήπια, γεμάτη μνήμη και συναίσθημα:

“Θές να μάθεις γιατί θέλω να σε βοηθήσω με οποιοδήποτε μέσο διαθέτω. Γιατί είχα και εγώ έναν αδερφό κάποτε. Έναν αδερφό που μάτωνε τα χέρια τού για να γίνω εγώ ο άντρας που είμαι σήμερα. Έναν αδερφό που έθαψε τους γονείς μάς με τα ίδια του τα χέρια. Τον έχασα αυτόν τον αδερφό. Τον έχασα και ενώ θα μπορούσα να έχω κάνει κάτι γι’αυτό, απλά τον κοίταξα να φεύγει, για να μη γυρίσει ποτέ. Έχω βρεθεί εκεί που είσαι Ήθαν. Ξέρω ότι κάνεις αυτό που θα έπρεπε να έχω κάνει χρόνια πριν. Και θέλω να βρείς τον αδερφό σου. Αυτό, το ορκίζομαι στο Θεό.”

Ο Ήθαν φαινόταν ντροπιασμένος και μουντός. Καθάρισε τον λαιμό του πρίν μιλήσει:

“Συγγνώμη, Τζέμς. Συγγνώμη που σε πρόσβαλα. Δε μου έχεις πεί ποτέ πολλά γιάυτόν.”

Ο Τζέμς γέλασε χωρίς χαρά πρίν απαντήσει:

“Τι υπάρχει να πώ, Ήθαν· Ίσως να ήταν η μοίρα τού. Όπως έχουμε την δική μάς.”

“Πιστεύεις στην μοίρα, τότε· Νομίζεις ότι όλα αυτά είναι μέρος τής.”

“Δέν έχει νόημα άν πιστεύω. Κανείς δεν μπορεί να δραπετεύσει απο τα δίχτυα της μοίρας, είτε πιστεύει είτε όχι. Θα πρέπει πάντα να το θυμόμαστε αυτό.”

Ο Ήθαν άδειασε το υπολοιπο ποτήρι μεμιάς, και γέμισε όσο λίγο είχε απομείνει απο μπουκάλι Λιτλμιλ και στους δυό τούς. Μετά ύψωσε το ποτήρι τού σε μια πρόποση:

“Στον Άντυ.”

Και ο Τζέμς απάντησε:

“Στον Ενκελε.”

* * *

Η βρετανική πρεσβεία στο Λάγος ξεχώριζε σαν το τυπικό αποικιακό κτήριο της Αφρικής, μεγάλοπρεπο και αυστηρό, μια αδιαφιλονίκητη κληρονομιά από τα χρυσά χρόνια της Αυτοκρατορίας. Τα ψηλά, λεπτά παράθυρα γυάλιζαν από την φωτεινότητα του μεσημεριανού ήλιου όταν ο Ήθαν πέρασε μέσα από την μπροστινή πύλη χαιρετώντας στρατιωτικά τον φρουρό εν υπηρεσία εντελώς διαδικαστικά. Έτρεξε κατευθείαν απο τις σκάλες στον 2ο όροφο, απλά αγνώνοντας οποιονδήποτε προσπάθησε να προσφέρει βοήθεια. Η πόρτα του Διευθυντή Πολιτισμικών Υποθέσεων ήτανμισάνοιχτη. Ο Ήθαν χτύπησε ζωηρά και μπήκε χωρίς να περιμένει απάντηση.

Με το που μπήκε μέσα, είδε έναν άντρα γύρω στα

πενήντα-φεύγα, κοντό και μικροσκοπικό. Ο άντρας είχε ένα παχύ μουστάκι, ένα σχεδόν εντελώς γυμνό κρανίο και φόραγε ένα ζευγάρι παλιομοδίτικα γυαλί με σκελετό από έβανο. Η ταμπέλα στο γραφείο του έγραφε 'Ισίδωρος Μπλούμ - Διευθυντής Πολιτισμικών Υποθέσεων'. Σήκωσε το βλέμμα του από κάτι ασήμαντο που διάβαζε και αμέσως πέταξε ένα χαμόγελο. 'Αν και είχαν συναντηθεί περιστασιακά μόνο κανα δυό φορές σε δείπνα της πρεσβείας, πρότεινε το χέρι του με ένα ζωντανό, ζεστό τρόπο και είπε:

“Πώς είστε· Ελπίζω κάλλιστα, παλιόφιλε. Παρακαλώ, καθίστε. Τώρα, τί ήταν αυτό για το οποίο θέλατε να μου μιλήσετε· Πιστεύω στο τηλέφωνο μου είπατε ότι ήταν κάποιο επείγον προσωπικό θέμα το οποίο τρόπον τινά ενέπλεκε το γραφείο μου. Θα μπορούσατε να το αποσαφηνίσετε· Μπορώ μόνο να βοηθήσω πραγματικά εάν ξέρω με τι έχουμε να κάνουμε, αγαπητέ μου. Με απόλυτη εχεμύθεια, φυσικά.”

Ο Ήθαν έσφιξε το χέρι του αλλά ακόμα αισθανόταν κάπως έξω από τα νερά του, εξαιτίας της εγγενούς έλλειψη εμπιστοσύνης που έτρεφε για τους κατασκόπους παρόλη τον εγκάρδιο τρόπο του ανθρώπου. Χωρίς να είναι συνηθισμένος σε πρωτόκολλα και ετικέττες συμπεριφοράς, ο Ήθαν βούτηξε κατευθείαν στο θέμα και είπε άκομψα:

“Κύριε Μπλούμ, χρειάζομαι μια κάλυψη.”

Ο Ισίδωρος Μπλούμ ανοιγόκλεισε τα μάτια μια-δυό φορές με ένα ακούνητο, κάπως αφύσικο χαμόγελο, και φαινομενικά αρκετά μπερδεμένος απάντησε:

“Συγγνώμη, περί τι είδους κάλυψη μιλάτε κ. Γουϊτμορ.”

Προτού ο Ήθαν να έχει χρόνο να εξηγήσει, ο κ. Μπλούμ είχε συνοφρυωθεί βαθιά, κουνώντας μπροστά από τον Ήθαν ένα δάχτυλο που έλεγε “όχι, όχι”. Σηκώθηκε

απο την καρέκλα τού και με την ησυχία τού έκλεισε την πόρτα του γραφείου τού. Ο Ήθαν μπορούσε μόνο να κοιτάει με γνήσια απορία ενώ ο κ. Μπλούμ κάρθισε ξανά κάτω άνετα, άναψε την πίπα τού και τράβηξε μια ρουφηξιά. Μετά ρώτησε τον Ήθαν καθώς τον κοιτούσε μεσα στα μάτια, το βλέμμα του περίεργα άβολο:

“Ζητάτε ένα μουνί όταν μπαίνετε σε ένα μπουρδέλο, κ. Γουίτμορ. Σε τόσο λεπτά ζητήματα, απαιτείται λίγο περισσότερος χώρος για ελιγμούς. Θα ζητούσατε ένα κορίτσι, ή μια γυναίκα, ίσως λίγη συντροφιά. Όχι για ένα μουνί, αυτό που προσφέρουν τα μπουρδέλα. Μα παρακολουθείς, γίόκα μου.”

Ο Ήθαν φαινόταν ακόμα πιο μπερδεμένος, ειδικά από την ξαφνική αλλαγή συμπεριφοράς του μεσήλικα άντρα. Κατάλαβε ότι ήταν πολύ απότομος, αλλά ενόσω προσπαθούσε να σκεφτεί τί να πεί μετά και ειδικότερα το πώς να απολογηθεί, ο δημόσιος λειτουργός έσκυψε κοντύτερα στον Ήθαν πρίν να συνεχίσει:

“Κοίτα, φιλαράκο· ο καθένας ξέρει τι είναι αυτό που κάνουμε εδώ και ο καθένας, ακόμα και μείς, ξέρουμε ότι απλά κάνουμε εκθέσεις παραδοσιακής τέχνης και αγγειοπλαστικής. Τις Πέμπτες, έχουμε βραδιά πίπιζας όμως. Με πιάνεις.”

Ο Ήθαν έγνεψε μουνδιασμένα παρόλο που δεν κατάλαβε στην πραγματικά και πολύ καλά τι προσπαθούσε να του πεί. Ο κ. Μπλούμ διέκρινε την σύγχυση γραμμένη στο πρόσωπο του Ήθαν και αφού αναστέναξε ελαφρώς, συνέχισε:

“Μάλιστα. Λοιπόν, ας κάνουμε τα πράγματα ευκολότερα για σένα και να επιταχύνουμε τη διαδικασία. Υπάρχει κάποιος που μπορώ να καλέσω εκ μέρους σου. Κάποιος που μπορεί να με βοηθήσει, να σε βοηθήσω.”

Με αυτή τη φράση, ο Ήθαν απάντησε αυτομάτω, σαν να περίμενε αυτή την ερώτηση εδώ και ώρα.

“Ναί, κύριε. Αυτός θα ήταν ο Ίαν Ράδερς, ένας προσωπικός φίλος.”

Τόσο ξαφνικά όπως και προηγουμένως, η συμπεριφορά του κ. Μπλούμ άλλαξε πάλι ξανά στον χαρωπό, ευγενικό και πολύ εξυπηρετικό εαυτό του. Φορώντας ένα ανατριχιαστικά πλατύ χαμόγελο στο πρόσωπο του, σήκωσε το τηλέφωνο του γραφείου του, πήρε ένα μόνο νούμερο και είπε:

“Ναί· Τζένυ· Σύνδεσε με Μπρίστολ. Ναί, ναί, οπωσδήποτε.”

Ακολουθούσε μια μικρή αναμονή, που στάθηκε λόγος για τον Ήθαν να αρχίσει να ιδρώνει αν και η θερμοκρασία μέσα στο δωμάτιο, ήταν αρκετά ευχάριστη. Ο κ. Μπλούμ συνέχισε να χαμογελάει και να γνέφει καθυσηχαστικά, κάτι το οποίο μόνο τόνιζε το περίεργο αίσθημα άγχους που είχε καταλάβει τον Ήθαν. Ο κ. Μπλούμ ακούστηκε τότε να μιλάει στο τηλέφωνο:

“Ναι· Λέοναρντ· Ναι, εγώ ο Ισίδωρος είμαι. Χρόνια και ζαμάνια, αλλά φοβάμαι ότι πρόκειται για δουλειά. Ο Ράδερς είναι δικός σου· Κατάλαβα. Είναι ζεστός αυτή την ώρα· Όχι· Α, υπέροχα. Μπορείς να του πείς να με πάρει τηλέφωνο σε παρακαλώ· Ναι, στο γραφείο μου. Ε, αμέσως τώρα θα ήταν αλήθεια τέλεια στιγμή. Θα ήθελα να τελειώνω με αυτό πριν το μεσημεριανό. Ναι, είναι μια χαρά, ασχολείται με το κήπο τής και όλα αυτά. Πώς είναι η Μαρί· Φοβερή η κερασόπιτα τής πέρσι τα Χριστούγεννα, υπέροχο πράγμα πραγματικά. Θα τό’θελα πολύ, παλιόφιλε. Πές στον δικό σου να με καλέσει, εντάξει λοιπόν· Αντίο Λέοναρντ, μὴν ξεχάσεις να δώσεις χαιρετίσματα. Αντίο.”

Μόλις έκλεισε το τηλέφωνο, ο κ. Μπλούμ εξέπληξε

τον Ήθαν για άλλη μια φορά με την επιλογή των λέξεων τού:

“Να πάει να γαμηθεί το γαμημένο μουνί. Τώρα, να ξεκαθαρίσουμε μερικά πράγματα: Αυτός ο φίλος σου, ο Ράδερς, να πάει να γαμηθείς κι αυτός. Άν είναι να σπρώξει κάτι προς το μέρος μου, όλα καλά. Στάρχιδια μου γιατί ή πώς. Το καταλαβαίνεις αυτό; Θα είμαι σπίτι στο Τσέλτενχαμ πριν τα Χριστούγεννα, και αυτό το γραφείο μπορεί να σαπίσει στο κάτουρο μου. Και για να ξέρεις, τα καβλιά εδώ τριγύρω έχουν απαίσια γεύση οπότε να πλένεις τα δόντια σου συχνά και να προσέχεις με αυτό το στόμα που έχεις.”

Ο κ. Μπλούμ έσβησε την πίπα τού, την έβαλε στην θήκη του πουκαμίσου του, πήρε το καπέλο τού και βγήκε χαλαρά έξω απο γραφείο τού, προσέχοντας να κλείσει μαλακά την πόρτα πίσω τού.

Ο Ήθαν στεκόταν παγωμένος στην καρέκλα τού, ανήμπορος να καταλάβει τι ακριβώς είχε συμβεί. Η μόνη βεβαιότητα ήταν ότι ο κ. Μπλούμ είχε μάλλον μείνει πολύ καιρό στην υπηρεσία. Οι σκέψεις του Ήθαν διακόπηκαν απο το τηλέφωνο που χτυπούσε. Διστακτικά στην αρχή αλλά μετά σκεπτόμενος ότι μάλλον ήταν ο Ράδερς στην άλλη άκρη της τηλεφωνικής γραμμής, ο Ήθαν σήκωσε το ακουστικό:

“Παρακαλώ Ίαν· Είμαι ο Ήθαν Γουϊτμορ. Εμ, τι μπορώ να πώ· Δεν περίμενες να ακούσεις εμένα απο εδώ πέρα, ε· Τι κάνω εδώ· Λοιπόν, πρώτα απ’όλα- ναι το ξέρω ότι είμαι αισχρός. Όχι, δεν ήταν- το ξέρω ότι δε θά’πρεπε κάν να σου μιλάω έτσι αλλά χρειάζομαι κάποια βοήθεια Ίαν. Όχι! Δέν είμαι παντρεμένος. Μπορεί να σοβαρευτείς για ένα λεπτό· Πώς και δουλεύεις για την Έξι δε θα το καταλάβω ποτέ. Αν και, τώρα που είδα τον τύπο στο Νιγηριανό γραφείο μάλλον καταλαβαίνω. Άκου. Απλά άκου. Χρει-

άζομαι λίγη κάλυψη. Είναι ο Άντυ ο αδερφός μου. Πρέπει να μπώ στην Μπιάφρα. Χωρίς αστεία. Δε θα υπάρξει χήρα να παρηγορήσεις, οπότε σταμάτα να είσαι μουνί και βόθητα με εδώ. Εντάξει τότε. Ένα κομμάτι χαρτί· Τό'χω.”

Ο Τζέμς έστριψε ένα τσιγάρο. Αληθινός εισαγόμενος καπνός, κατασχεμένος απ'το τελωνείο. Ένα χαμόγελο, ένα αστείο και ένα χτύπημα στην πλάτη συνήθως πάνε μακριά. Ειδικά όταν είσαι δυό μέτρα ψηλός και κάπως λιγότερο ογκώδης απο ταύρο. Αυτό ήταν κάτι που είχε πεί ο Ήθαν όταν είχαν πρωτοσυναντηθεί. Ένα κομμάτι σοφίας απο τον ανθό της Βρετανίας.

Άναψε το τσιγάρο τού και έκατσε κάτω σε μια καρέκλα απέναντι από το τραπέζι της κουζίνας. Ένα βαρύτιμο φάρι κείτονταν μισοφαγωμένο, τα σαγόνια τού να δείχνουν ένα ελαφρώς πριονωτό σέτ μικροσκοπικών δοντιών. Η μυρωδιά ψητού κυριαρχούσε στο δωμάτιο και μέσα από ένα ανοιχτό δωμάτιο φαινόταν η ψησταριά στη μικρή βεράντα: μερικά κάρβουνα κρύωναν, η θερμότητα τούς χωρίς νόημα στην αποπνικτική νύχτα του Λάγος.

Ένα γαμήλιο γλέντι γίνονταν στον διπλανό δρόμο, το μαζεμένο πλήθος να κυματίζει σαν έναν χρωματιστό θίασο τσίρκο, χορεύοντας και τραγουδώντας με ζωντάνια παρόλο που όλοι κολυμπούσαν στον ιδρώτα. Ο Τζέμς έριξε μια ματιά στο μικρό θέαμα και έμεινε να κοιτάει αφειανά για ένα ή δυό λεπτά, σαν οι σχέψεις τού να ήταν εντελώς αποσυνδεδεμένες με ότι συνέβαινε μπροστά τού.

Το πλήθος έβγαλε τον γαμπρό μπροστά, η μέση του δρόμου μια αυτοσχέδια σκηνή, και σχημάτισε έναν κύκλο τριγύρω τού. Ήταν ντυμένος παντού, και χαμογελούσε φωτεινά. Όλοι τον έραιναν με λουλούδια και μικρά δώρα ενόσω χόρευαν σε έναν βαθύ, ρυθμικό κτύπο τυμπάνων. Το πρόσωπο του φαινόταν να λάμπει σχεδόν ανεπαίσθητα

με μια χρυσή γυαλάδα που για κάποιο λόγο φαινόταν τόσο φυσική κάτω απο το φώς απο τις δάδες.

Η κάφτρα του τσιγάρου έπεσε στο χέρι του Τζέημς. Τινάχτηκε ενστικτωδώς, η στάχτη σημαδεύοντας το σημείο του ελαφρού εγκαύματος στο δέρμα τού. Το πρόσωπο τού δεν κινήθηκε όμως, ούτε φάνηκε να καταλαβαίνει ότι το τσιγάρο του ήταν σβηστό. Το τηλέφωνο στην κρεβατοκάμαρα κτυπούσε με μια άμυαλη επιμονή που μόνος ένας πωλητής θα ζήλευε.

Όταν ο Τζέημς τελικά σηκώθηκε από την καρέκλα τού, το τηλέφωνο χτύπαγε ξανά. Όρμηξε έξω φορώντας τίποτα άλλο εκτός απο τα σόρτς τού και έτρεξε στην κινούμενη γαμήλια γιορτή ξυπόλητος. Καθώς έτρεχε, διέτρεξε την γλώσσα του στα χείλια τού αλλά δε μπορούσε να ξεχωρίσει τα δάκρυα τού απτον ιδρώτα τού.

Καλό αντάμωμα σέναν κακό δρόμο

“Χαίρετε, Ρίτσαρντ Όουλς. Τάιμς του Λονδίνου. Υποθέτω πρέπει να είστε ο Δρ. Λούντβιχ Μαντώυφελ. Χαίρομαι που μπορέσατε να με πάρετε μαζί τόσο ξαφνικά.”

Ένας κάπως παχύς, ξανθότριχος άντρας με όψη απειροποίητη και μια λεπτή, κατσαρή γραμμή μαλλιών στο μέτωπο έριξε το βλέμμα τού πάνω από το σημειωματάριο τού μέσα απο χοντρά γυαλιά και είδε έναν κοκκινομάλλη, ψηλό και σχεδόν κοκκαλιάρη άντρα να χαμογελάει μισοκλείνοντας τα μάτια τού κάτω απο έναν άβολα ακτινοβολό πρωινό ήλιο.

“Υπάρχει χώρος και γι’άλλους τώρα που το λέτε. Ο αρχισυντάκτης σάς ήταν πολύ ευχάριστος στο τηλέφωνο, και πολύ πειστικός.”

Ο Ήθαν γέλασε ευγενικά και απάντησε, κλίνοντας ελάχιστα το κεφάλι του ώστε να σκιάσει τουλάχιστον τα μάτια τού:

“Είναι πονηρός μπάσταρδος, είναι η αλήθεια. Όταν

μπορεί να ξεχωρίσει τον κώλο τού άπτον αγκώνα τού.”

Ο γιατρός έδωσε το χέρι τού απο συνήθεια και χαμογέλασε, κάπως μεπερδεμένος:

“Ελπίζω να μην δείχνει σημάδια γωνστικής δυσλειτουργίας τέτοιου μεγέθους. Κάτι τέτοιο θα μπορούσε να αποβεί αρκετά προβληματικό στη δουλειά τού.”

Ο Ήθαν έσφιξε το χέρι του γιατρού με κάποιο δισταγμό, κουνώντας το κεφάλι τού σε ένδειξη άγνοιας:

“Δε μπορώ να πώ ότι σας καταλαβαίνω, γιατρέ.”

Ο Δρ. Μαντώφελ σκούπισε τον ιδρώτα στο μέτωπο τού με το χέρι που κρατούσε το σημειωματάριο και εξέπνευσε ζωηρά με την ιδέα ενός ελαφρού γελιού:

“Άγευστο χιούμορ γιατρών, κ. Όουλς. Μπορώ να σας φωνάξω Ρίτσαρντ· Παρακαλώ, φωνάζετε με Λούντβιχ, θα είμαστε στο δρόμο μαζί για αρκετό καιρό. Δεν γίνεται ακριβώς πάρτι εκεί που πάμε, ναι.”

Ένας αριθμός ανθρώπων τριγύρω τούς ήταν απασχολημένοι με το να φορτώνουν τα Λαντ Ρόβερ με όλων των ειδών τα κιβώτια, σακούλες και σαχιά με τα πάντα, από γάζες και κονσέρβες μέχρι αλεύρι. Ο Ήθαν φαινόταν αρκετά συνηθισμένος στην ζέστη και τον Νιγηριανό ήλιο, σε αντίθεση με τον γεμάτο γερμανό γιατρό που φαινόταν να ταλαιπωρείται απίστευτα, άν και προσπαθούσε όσο μπορούσε να μην το δείχνει. Ο Ήθαν έγνεψε με ένα απαστραπτον χαμόγελο και είπε:

“Δέν βλέπω να σερβίρουν ποτά πάντως, και δεν είναι και η ώρα τέτοια. Λούντβιχ, λοιπόν.”

Ο γερμανός γιατρός πρότεινε με το σημειωματάριο τού μια λειψή σκιά που προσέφερε μια κοντινή σκηνή γεμάτη με κιβώτια που φέραν το σήμα του Ερυθρού Σταυρού, και ο Ήθαν προχώρησε πρώτος πρόθυμα. Ο γιατρός απάντησε:

“Μπορείς επίσης να με φωνάζεις Βαρόνο. Είναι ένα

παρατσούκλι που χρησιμοποιούν συχνά οι συνάδελφοι μου, αστειευόμενοι φυσικά.”

“Δεν υπάρχει αληθινός τίτλος ευγενείας δηλαδή.”

“Ω, το οικογενειακό όνομα είναι παλιό και σε κάποια στιγμή υπήρχε και γή. Η γή πουλήθηκε, αλλά ο τίτλος παρέμεινε. Ο πόλεμος, βλέπεις.”

Ο Ήθαν άφησε κάτω τον σάκο τού και καλωσόρισε την σκιά, και έκατσε πάνω σε ένα κιβώτιο. Τα μάτια τού φαίνονταν ξαφνικά παλιά, κοιτώντας έξω στο τσούρμο εθελοντών όταν είπε:

“Συνέχεια συμβαίνει κάποιος πόλεμος. Για αυτό δεν είστε εδώ τώρα.”

Ο γιατρός άφησε το σημειωματάριο τού πάνω σε ένα απο τα κιβώτια, τράβηξε μια αναδιπλούμενη καρέκλα απο μια γωνιά της σκηνής, την άνοιξε και έκατσε κάτω, η ανακούφιση του έκδηλη στον τρόπο που τέντωσε τα πόδια του ανοιχτά, με τις φτέρνες στο χώμα. Πήρε μερικές κοντές ανάσες πριν απαντήσει με μια περίεργη φωνή γεμάτη περισυλλογή:

“Είμαι εδώ για να βοηθήσω με όποιον τρόπο μπορώ. Η πείνα και η αρρώστια είναι όσο φονικές είναι και οι σφαίρες απόσο έχω δει. Αλλά γιατί είσαι εσύ εδώ.”

Ο Ήθαν συνοφρυώθηκε σε μια έκφραση αμηχανίας και χαμογέλασε με τον συνήθη αφοπλιστικό τού τρόπο. Προσπάθησε να ακουστεί απλά περδεμένος όταν είπε:

“Να πώ στον κόσμο τί συμβαίνει στην Μπιάφρα. Να βγάλω μερικές φωτογραφίες. Ίσως να ζητήσω και καμιά αύξηση απ’το Λονδίνο όταν γίνω διάσημος.”

Ο γιατρός έβαλε το ένα πόδι πάνω σ’άλλο και φαινόταν κάπως αναστατωμένος, ίσως ανήσυχος:

“Οπότε, ένας επαγγελματίας. Ήλιπιζα βλέπεις, για κάποιον ρομαντικό. Κάθε βοήθεια που μπορούμε να έχου-

με είναι καλύτερη απο καθόλου. Και ειλικρινά, μοιάζεις να μην χρειάζεσαι και πολύ βοήθεια σε αυτά τα μέρη.”

Ο Ήθαν σταύρωσε τα χέρια του μπροστά απο στήθος του σε μια καθαρά ενστικτώδη αμυντική κίνηση που βοηθούσε μόνο στο να φαίνεται η νευρικότητα του. Η γοητεία του δεν φάνηκε να λειτουργεί όπως ήθελε, και το πλάγιο χαμόγελο του ήταν ο τρόπος του να δείξει ότι πραγματικά συμπάθησε τον γεμάτο Πρώσο γιατρό για την ειλικρίνεια του.

“Τι μπορώ να πώ, έχω πάει σε διάφορα μέρη. Σουέζ. Κένυα. Ανγκόλα. Βιετνάμ.”

Ο γιατρός έβγαλε απ’την λεκιασμένη απ’τον ιδρώτα τσέπη του ένα πακέτο Κάμελ. Έβαλε ένα στο στόμα του και προσέφερε ένα και στον Ήθαν, ο οποίος αρνήθηκε ευγενικά με ένα νεύμα, το χαμόγελο του αδιάλειπτα προσκολλημένο στο μαυρισμένο του πρόσωπο.

Ο γιατρός σηκώθηκε από τη θέση του, φάχνοντας τριγύρω του για κάτι να ανάψει το τσιγάρο του. Η απάντηση του ήρθε με μια ελαφρώς μπουκωμένη φωνή:

“Είμαι σίγουρος ότι σου αρέσει να ταξιδεύεις. Πολύ, μπορώ να προσθέσω. Φωτιά.”

Ο Ήθαν γέλασε και ένοιωσε κάπως ξαλαφρωμένος. Προσέφερε στον Δρ. Μαντώυφελ έναν αναπτήρα από τις πλαϊνές τσέπες του παντελονιού του:

“Δε μπορώ αλήθεια να πώ τι σκέφτεσαι, Λούντβιχ.”

Ο γιατρός άναψε το Κάμελ του και φάνηκε να απολαμβάνει την στιγμή πριν απαντήσει, τα μάτια του να συναντούν το βλέμμα του Ήθαν κατεύθειαν πριν τον ρωτήσει στα ίσια:

“Θα είσαι μεπλάς. Δεν χρειαζόμαστε κι άλλους μεπλάδες εκεί που πάμε.”

Ο Ήθαν πήρε πίσω τον αναπτήρα του και απάντησε

στον γιατρό, η ξαφνική ησυχία στην φωνή του η μόνη ένδειξη ότι και αυτός ο ίδιος ήταν κάπως αβέβαιος:

“Θέλω να μείνω μακριά απο μπελάδες όσο και σύ.”

Ο Λούντβιχ τράβηξε μια ρουφηξιά απ’το τσιγάρο τού ξανά, αυτή τη φορά εκπνέοντας ζωηρά και προσθέτωντας βιαστικά:

“Ωραία. Αυτό είναι καλό. Ευχαριστώ.”

Ο Ήθαν έγνεψε σιωπηλά πριν ο γιατρός συνεχίσει:

“Απλά θέλω να βοηθήσω αυτούς τους ανθρώπους και να μείνω ζωντανός κατά τη διαδικασία. Ζητάω πολλά.”

“Όχι, υποθέτω πως όχι.”

Ο Λούντβιχ μετά έσβησε το τσιγάρο τού στο χώμα και σκούπισε το μέτωπο τού για ακόμα μια φορά. Φάνηκε να μουρμουράει στον εαυτό τού:

“Καλός άνθρωπος. Ένας καλός άνθρωπος.”

Ο Ήθαν τον κατάλαβε και ρώτησε τον γιατρό, η φωνή τού ακροβατώντας στην αμφιβολία:

“Πώς το ξέρεις.”

Ο Λούντβιχ τον κοίταξε με κάποια απροθυμία πριν απαντήσει:

“Δε το ξέρω. Αλλά το ελπίζω.”

* * *

Ο χώρος μέσα στο Λαντ Ρόβερ ήταν ελάχιστος. Ούτε ένα εκατοστό χώρου δεν είχε πάει χαμένο - φαινόταν σχεδόν σαν οι επιβάτες να εισβάλλαν στον χώρο με το φορτίο και όχι ανάποδα. Ο Ήθαν είχε βρεί μια φαινομενικά πολύ βολική θέση πάνω σε ένα σαχί ρύζι, με ένα ξύλινο κιβώτιο στην πλάτη τού και κανα-δυό σαχιά αλεύρι για να βάζει τα πόδια τού. Αυτός και ο γιατρός ήταν μαζί στο πίσω μέρος του μικρής πομπής των Λαντ Ροβερ.

Ο Λούντβιχ ίδρωνε έντονα, και συνεχώς σκούπιζε ελφρά το μέτωπο και το πρόσωπο τού με μια μικρή πετσέτα για τα χέρια. Το μόνο που κατάφερνε ήταν να κάνει το μαρτύριο του λιγότερο ανυπόφορο και λίγο περισσότερο φανερό. Ο Ήθαν κοιμόταν και ξύπναγε, το συνεχές κο-ύνημα του αυτοκινήτου και οι λακούβες στο δρόμο έχοντας μετατραπεί σε κάτι σαν νανούρισμα. Ο οδηγός τούς ήταν αμετάβλητα συγκεντρωμένος στο καθήκον τού, και με το ζόρι έβγαζε μια λέξη. Ο Λούντβιχ δεν μπόρεσε να αν-τέξει και ήθελε να ρωτήσει, ζορίζοντας την φωνή τού να ακούστεί πάνω από το θόρυβο της μηχανής ντίζελ. Άν και τις προηγούμενες φορές δεν είχε πάρει καμιά απάντη-ση που μπορούσε να του φανεί χρήσιμη, η χροιά τού είχε έναν άερα αισιοδοξίας:

“Θα σταματήσουμε όπου νά’ναι, Ολουφέμι.”

Η απάντηση του οδηγού ήταν σύντομη και στο θέμα, όπως και στις προηγούμενες περιπτώσεις.

“Ναι.”

Ο Λούντβιχ, ο οποίος θα θεωρούσε διαφορετικά έναν ασταμάτητο ομιλητή μελά στην καλύτερη, φάνηκε να είναι είναι στα όρια του εκνευρισμού. Ο απότομος τρόπος του Ολουφέμι έδινε την εντύπωση σαν να έκανε χάρη στον γιατρό και που σκεφτόταν να απαντήσει.

Ο γιατρός έκανε άλλη μια προσπάθεια να εμπλακεί σε συζήτηση ή τουλάχιστον να μάθει κάποια ενδιαφέρουσα πληροφορία για το που βρίσκονταν:

“Ναι, θα μπορούσες να είσαι κάπως πιο ακριβής· Πόσο ακριβώς σύντομα είναι το ‘σύντομα’· Πάνω κάτω, φυσικά.”

Ο Ολουφέμι έκανε μια παύση πρίν απαντήσει με τον συνηθισμένο του, ήσυχια στεγνό τρόπο:

“Πρίν βραδιάσει.”

Ο Λούντβιχ έγνεψε στον εαυτό τού, και προσπάθησε

να καθαρίσει τον στεγνωμένο του λαιμό με λίγη επιτυχία και σχεδόν χωρίς καθόλου σάλιο. Ο Ήθαν είχε ένα σκεπτόμενο ύφος ζωγραφισμένο στο πρόσωπο τού, το βλέμμα του να πετάγεται απο τούς θάμνους στις συστάδες δέντρων. Με την φωτογραφική τού μηχανή ανά χειράς, το ξαφνικό σμήνος απο μύγες φαινόταν να τον συμπαθεί ιδιαίτερα. Ο Λούντβιχ προσπάθησε να του τραβήξει την προσοχή, να ξεκινήσει κάποιου είδους συζήτηση για να ανακουφιστεί από την βαρεμάρα:

“Αυτή η μηχανή.. Είναι μια Λεϊκά, σωστά.”

Ο Ήθαν γύρισε να κοιτάξει τον Λουντβιχ συνοφρυωμένος, και έχοντας πιαστεί στον ύπνο ρώτησε απλά:

“Συγγνώμη.”

Ο Λούντβιχ επανέλαβε, αυτή τη φορά σχεδόν φωνάζοντας:

“Η φωτογραφική μηχανή. Είναι μια Λεϊκά M3, σωστά. Έχεις πολύ καλό εξοπλισμό.”

Ο Ήθαν ανασήκωσε τους ώμους με αδιαφορία, καταρρίπτωντας τις ελπίδες του Λούντβιχ χωρίς προσπάθεια. Μια παρατεταμένη σιωπή ακολούθησε για ακόμα μια φορά, διακοπτόμενη σε τακτά διαστήματα από τα σκουζίματα και τα τριζίματα του σασί του Λαντ Ρόβερ. Καθώς περνούσε το απόγευμα, οι μύγες άρχισαν να δίνουν τη θέση τούς στα κουνούπια. Οι χορταριασμένοι λόφοι απομακρύνονταν με ταχύτητα, γεμάτοι πλούσια βλάστηση και ψηλά, λεπτά δέντρα και μακρινούς μανδραγόρες. Η βαλτώδης σαββάνα γίνονταν απόμακρη με κάθε λεπτό που περνούσε.

Ο Ήθαν γύρισε και απευθύνθηκε στον Ολουφέμι μιλώνοντας Γιορούμπα με απαίσια προφορά, αλλά αρκετά καλά ώστε να γίνεται αντιληπτός. Ο οδηγός ξέσπασε ξαφνικά σε γέλια και άρχισε να μιλάει έντονα με τον Ήθαν. Μια χειμαρρώδης ροή Γιορούμπα μπλέχτηκε με γέλια, χαχανη-

τά και έντονες χειρονομίες. Ο Ήθαν απαντούσε παρόμοια και κρίνοντας απο τον τόνο τού, κάποιες φορές ρωτούσε, κάποιες συμπλήρωνε και κάποιες απλά έγνεφε. Ο Ολουφέμι ήρθε μάτι με μάτι με τον Λούντβιχ μια φορά, πρίν καταρρεύσει σε γέλια ξανά πρίν καταφέρει να επανέλθει στην αμετάβλητα βαρετή και μοναχική τού διάθεση. Ο Λούντβιχ κοίταζε τον Ήθαν με μάτια που έλαμπαν κάπως περίεργα και μια φωνή που θύμιζε ελαφρά δόντια που τρίζαν:

“Θα μας πείτε και μάς, Ρίτσαρντ.”

Η τελευταία λέξη ακούστηκε ασυνήθιστα δηλητηριώδης για τον καλό γιατρό. Ο Ήθαν αντέταξε στην νευρική διάθεση του γιατρού ένα ακτινοβόλο χαμόγελο. Του εξήγησε:

“Νομίζει ότι μιλάς πολύ.”

Ο Λούντβιχ σήκωσε ένα φρύδι και έγνεψε πρίν σφαιλιώσει το χέρι του ενστικτωδώς, αποτυχαίνοντας να σκοτώσει ένα κουνούπι. Πρίν ο Λούντβιχ να έχει την ευκαιρία να ανταπαντήσει με έναν τρόπο που δε ταιριάζει σε γιατρό, ο Ολουφέμι ξαφνικά διέκοψε:

“Για γιατρός. Είμαστε σχεδόν εκεί. Δείτε τώρα, το ξέφωτο.”

Και οι δυό τους κοίταξαν ευθεία μπροστά εκεί που ο δρόμος έβγαινε εκτός πορείας σε ένα χωμάτινο μονοπάτι που φαινόταν να οδηγεί αργά προς τα πάνω σε μια μικρή ράχη. Ο Λούντβιχ ρώτησε τότε με ελάχιστα καλυμμένη χαρά:

“Εκεί θα σταματήσουμε για τη νύχτα.”

Ο Ολουφέμι έγνεψε αντί να απαντήσει κανονικά, ενώ ο Ήθαν κοίταγε όλο και περισσότερο στον ουρανό, οι κοκκινωπές και μωβί αποχρώσεις τού να φωτίζουν τα σύννεφα που μαζεύονταν, ντύνοντας τα στην εικόνα του μαλλιού της γριάς. Ενώ το τελευταίο φώς έπεφτε γύρω τούς, ο

Ήθαν είπε με κάποια απογοήτευση:

“Θα βρέξει σαν το διάολο, αυτό είναι σίγουρο.”

Ο οδηγός έγνεψε σιωπηλά, ενώ ο Λούντβιχ είπε με την ελάχιστη δόση ειρωνείας:

“Νόμιζα ότι στους Βρετανούς αρέσει η βροχή.”

Κάτι το οποίο ο Ήθαν σχολίασε καυστικά:

“Μας αρέσει η βροχή σίγουρα. Είναι όλο αυτό το νερό που θα μπορούσαμε να αποφύγουμε.”

Ο Ολουφέμι άρχισε να γελάει πάλι, και αυτή τη φορά ο Λούντβιχ κατάφερε να σπάσει ένα χαμόγελο. Ο Ήθαν ξάπλωσε στο σακί τού πάλι ενώ οι πρώτες σταγονίτσες νερού μαζεύτηκαν στο παρμπρίζ. Ο Λούντβιχ απάντησε με ένα μειδίαμα:

“Και οι υπόλοιποι θα μπορούσαν να γλιτώσουν απ’τη στεγνή αίσθηση του χιούμορ σάς, ξέρεις.”

Ο Ήθαν άναψε ένα τσιγάρο και ανέπνευσε βαθιά πριν απαντήσει:

“Καλά τα λές.”

Καθώς ο Λούντβιχ άναψε κι’αυτός, οι μικρές σταγονίτσες γρήγορα γίναν μια κανονική τροπική καταιγίδα, προκαλώντας ακόμα και τον Ολουφέμι να αναφωνήσει:

“Τώρα γαμηθήκαμαν κανονικά.”

Ο Ήθαν ήταν έτοιμος να μεταφράσει όταν ο Λούντβιχ ακούστηκε πάνω απ’τη βουή της καταιγίδας:

“Νομίζω τό’πιασα, Ρίτσαρντ.”

Η ορατότητα είχε μειωθεί μέχρι το μπροστινό αμάξι κι’αυτό μόνο και μόνο χάρη στους ισχυρούς προβολείς. Το καραβάνι κινούνταν με ταχύτητα βάδην, προσεκτικά πατώντας σε ένα μονοπάτι απο χώμα που έγινε λάσπη, αρκετά πλατύ που να αποκαλείται δρόμος με το ζόρι. Ο Ολουφέμι έκανε κάποια γραφικά σχόλια σχετικά με τις οδηγικές συνθήκες, στα οποία ο Ήθαν σχολίασε ότι θα έπρεπε να είναι

χαρούμενοι που δεν τους πυροβολούσε κάποιος.

Ο Λούντβιχ κάρφωσε τον Ήθαν με μια ασυνήθιστα σκληρή και έντονη ματιά για κάποιον φαινομενικά καλοκάγαθο άνθρωπο και τον ρώτησε:

“Θα ήταν καλή είδηση”

Ο Ήθαν ανασήκωσε τους ώμους και πρίν προλάβει να απαντήσει, μια εκτυφλωτική λάμψη φώτισε την περιοχή μπροστά τους και στο ανοιγόχλειμα ενός ματιού νιώσαν την επερχόμενη υπερπίεση ενός ωστικού κύματος στα τύμπανα των αυτιών τους. Ένα τείχος χώματος και λάσπης φάνηκε να εκτοξεύεται στον αέρα, σηκώνοντας μαζί του το σασί ενός Ρόβερ στο μπροστινό τμήμα της πομπής. Οι φωνές του Ήθαν με το ζόρι ακούστηκαν απο τα τύμπανα που βούιζαν:

“Νάρκη! Σταματήστε, σταματήστε! Βγείτε έξω, τώρα!”

Ο Ολουφέμι πανικοβλήθηκε και παράτησε το τιμόνι, και το αυτοκίνητο τούς έπεσε στο μπροστινό Ρόβερ. Τα φλεγόμενα συντρίμμια του κατεστραμμένου Ρόβερ φαίνονταν να κείτονται στην άκρη του δρόμου, αναποδογυρισμένο και σκισμένο. Ακολούθησε πανδαιμόνιο.

“Τί ήταν αυτό” ρώτησε ο Λούντβιχ με ένα κάποιο τρεμούλιασμα στη φωνή του. Η απάντηση του Ήθαν συνοδεύτηκε απο ένα δυνατό σπρώξιμο:

“Νάρκη ή ρουκέτα! Τώρα κουνήσου! Έξω απ’το αμάξι και μείνε χαμηλά!”

Ο Ολουφέμι υπάκουσε πιο γρήγορα, ανοίγοντας την πόρτα και τρέχοντας έξω, φάχνωντας μανιωδώς και για άλλες λάμπεις ή εκρήξεις, αλλά δεν ήρθε καμιά. Ο Λούντβιχ βγήκε απ’τις πίσω πόρτες του Ρόβερ κακήν κακώς, πάνω απο μαζεμένες τσάντες και κιβώτια, ενόσω ο Ήθαν άνοιξε το παράθυρο πίσω του και τραβήχτηκε έξω με μια

σβέλτη κίνηση.

Φώναζε στους σαστισμένους ανθρώπους στο καρ-
βάνι, κάποιοι απο τους οποίους είχαν ήδη βγεί έξω απο
τα Ρόβερ τούς, ζαλισμένοι και υπερδεδεμένοι:

“Βγείτε έξω! Μείνετε χαμηλά και μὴν κινείστε!”

Τα μάτια του Ήθαν φάχνανε μανιωδώς κοιτώντας για
σημάδια κίνησης μέσα στην καταρρακτώδη βροχή, το φώς
απο τους προβολείς η μόνη πηγή φωτισμού.

Δεν υπήρχαν λάμψεις από εκπυρσοκροτήσεις ή μονο-
πάτια καπνού. Πολλές φωνές και σύγχυση, αλλά ο χαρα-
κτηριστικός ήχος σφυριού των Καλάσνικοφ ήταν απών.
Αυτή δεν ήταν μια ενέδρα. Η φωνή του Ήθαν πήρε έναν
τόνο με κύρος που διέπνεε ηρεμία:

“Ηρεμήστε. Μείνετε στις θέσεις σας. Κανένας δε μας
πυροβολεί. Ήταν μια νάρκη. Πείτε στους ανθρώπους δίπλα
σας να ηρεμήσουν και να κάτσουν εκεί που βρίσκονται.”

Όλοι ήταν βρεγμένοι μέχρι το κόκκαλο. Παντού γύρω
του, ο Ήθαν μπορούσε να δει πρόσωπα παγωμένα απο α-
πόλυτο τρόμο, κάποιοι φανερά έτρεμαν. Ο Ολουφέμι είχε
αρχίσει να φωνάζει στους άλλους οδηγούς στα Γιορούμπα,
όταν ενεργοποιήθηκαν τα ένστινκτα του Ήθαν - περπάτη-
σε γοργά προς το μέρος τού και έβαλε ένα χέρι στο στόμα
τού. Ο Ολουφέμι έμεινε έκπληκτος και κοίταξε τον Ήθαν
απίτο πλάι, με ένα βλέμμα αγχωμένου φόβου. Ο Ήθαν
έβαλε το δάκτυλο στο στόμα ενώ κουνούσε το κεφάλι το-
ύ, και άφησε το στόμα του Ολουφέμι:

“Όχι φωνές, όχι στα Γιορούμπα. Κατάλαβες φίλε· Όχι
σε αυτά τα μέρη.”

Ο Ολουφέμι μπορούσε μόνο να γνώσει. Άν και ήταν
αρκετά συγχυσμένος, έκανε ένα νόημα με τα χέρια τού
στους άλλου οδηγούς που είχαν πλέον την προσοχή τού
να μείνουν χαμηλά. Με περίσσιο φόβο και δισταγμό όσο

και η βροχή που έπεφτε πάνω τους, οι οδηγοί υπάκουσαν, κάποιοι απο αυτούς προσευχόμενοι, απο ώρα πεσμένοι στα γόνατα.

Ο Ήθαν ένωσε την βροχή βαριά στο κεφάλι τού και προσπάθησε να εστιάσει στη στιγμή. Έπρεπε να πεί ήρεμα σε αυτούς τους ανθρώπους τι να κάνουν αμέσως μετά, όταν ο Λούντβιχ ήρθε απο πίσω τού, ο ήχος της προσέγγισης τού σιγασμένος απο την βροχή και τη βοή των σοχαρισμένων ανθρώπων. Ο Ήθαν είδε απλά μια σκιά να πλησιάζει. Γύρισε κοφτά προς τα πίσω, άρπαξε τον Λούντβιχ απο το μπράτσο και έβαλε το πόδι τού σαν μοχλό. Πρίν προλάβει πραγματικά να δει τον Λούντβιχ τον έριχνε ήδη στο χώμα, κρατώντας τον ακόμη απο το μπράτσο.

Ο Λούντβιχ έπεσε μέσα στη λάσπη φωνάζοντας, φανερά φοβισμένος και έχοντας τα χαμένα:

“Εγώ είμαι! Εγώ! Σκατά!”

Ο Ήθαν ανέπνευσε βαθιά, αφήνοντας λίγη απτήν επιδραση της αδρεναλίνης να περάσει πρίν σηκώσει πάνω τον Λούντβιχ και να του προσφέρει τη συγνώμη τού:

“Συγνώμη που σου την έπεσα. Είναι επίκτητη αντίδραση.”

“Επίκτητη αντίδραση.”

“Κι όμως, ναι. Μην το σκέφτεσαι αυτό τώρα, πρέπει να πάρουμε αυτούς τους ανθρώπους μακριά απ’το δρόμο. Κάποιοι έχανε μαλαχία με το δρομολόγιο. Ολουφέμι!”

Ο οδηγός γύρισε και έγνεψε. Φαινόταν ταραγμένος αλλά εκ των πραγμάτων έδειχνε μυαλωμένος. Ο Ήθαν έσχυψε προς το μέρος τού, φωνάζοντας για να ακουστεί και δείχνοντας στον ζυγό των σταματημένων ρόβερ και στο φοβισμένο πλήθος:

“Να πατάτε στα ίχνη των ρόβερ. Πές στους άλλους οδηγούς να βάλουν τον κόσμο πάλι μέσα. Δείτε εάν ε-

ίναι κανείς πληγωμένος, βάλτε τους γιατρούς να τους κοιτάζουν. Θάμαστε ασφαείς.”

Ο Ολουφέμι έγενεψε και άρχισε να περπατάει προσεκτικά προς το πρώτο ρόβερ, καθώς ο κόσμος φώναζε ρωτώντας κανέναν συγκεκριμένα. Ο Ήθαν ξεκίνησε να περπατάει προς την κορυφή της πομπής, περνώντας προσεκτικά δίπλα απο κόσμο και λέγοντας σε άλλους να είναι ήρεμοι, τονίζοντας ότι ήταν μάλλον ασφαείς.

Όταν έφτασε στα συντρίμια του πρώτου Ρόβερ, είδε κόσμο στο δεύτερο αυτοκίνητο κοκκαλωμένο στις θέσεις τους. Είχαν αιμοραγήσει απο τα αυτιά τους, ήταν πιθανότατα κουφοί και τρομαγμένοι μέχρι θανάτου. Ο Ήθαν κοίταξε απο πιο κόντα - ο οδηγός κρατούσε ακόμα σφιχτά το τιμόνι, το σώμα του τεντωμένο και σε κατάσταση σοκ. Η έκρηξη είχε θρυμματίσει το παρμπρίζ και μαζί με το νερό που είχε σχηματίσει μια μικρή λίμνη μέσα υπήρχαν και τα απομεινάρια ενός κομμένου χεριού. Ο οδηγός είχε θρυμματισμένα κομμάτια γυαλιού σε όλο του το πρόσωπο, και τα μάτια τού ήταν ένα ματωμένο μάτσο χάλια.

Ο Ήθαν φώναξε στο Λούντβιχ:

“Λούντβιχ! Πάρε ένα κουτί πρώτων βοηθειών και έλα μπροστά! Τραύμα στο πρόσωπο! Προσπάθησε να μείνεις στα ίχνη απτα λάστιχα!”

Ο Λούντβιχ έγενεψε καταφατικά και εξαφανίστηκε στο πίσω μέρος του Ρόβερ. Ο Ήθαν άρπαξε τον τυφλό άνδρα απο ένα χέρι και δεν του είπε τίποτα. Απλά τον έσφιξε απαλά και ένιωσε το αίμα τού να κυλάει σαν φουσκωμένο ποτάμι.

Όταν έφτασε ο Λούντβιχ έριξε μια γρήγορη ματιά στο ανατιναγμένο όχημα, και γύρισε γρήγορα να πεί κάτι στον Ήθαν που κούνησε το κεφάλι τού αρνητικά:

“Με τίποτα φίλε. Λυπάμαι. Αρκετά εκρηκτικά για να

πετάζουν δυόμισι τόνους δυο μέτρα στον αέρα. Είναι πραγματικό θαύμα που αυτός εδώ απλά έχασε το φώς τού αντί για το κεφάλι τού. Οι άλλοι είναι στο πίσω μέρος, έχουν χεστεί πάνω τούς, μάλλον λίγο κουφοί αλλά κατά τα άλλα ολόκληροι.”

Ο Λούντβιχ έγνεψε ένα ευχαριστώ και συγκεντρώθηκε στη δουλειά τού, προσπαθώντας να μὴν σκέφτεται τους ανθρώπους σε εκείνο το πρώτο Ρόβερ. Οι κινήσεις του ήταν ήρεμες και επαγγελματικές, σάν να βρισκόταν σε εξεταστήριο. Ο Ήθαν τον παρακίνησε να βιαστεί, και έκανε μερικά βήματα μπροστά προς ένα μικρό κρατήρα που είχε μετατραπεί εύκολα σε μια μικρή λίμνη. Έβγαλε ένα φακό απο μια απο τις τσέπες του παντελονιού τού και ένα μεγάλο φυλλόσχημο μαχαίρι απο μια ζώνη στον αστράγαλο.

Έσκυψε και άρχισε να έρπεται αργά πρὸς τη λίμνη, μελετώντας προσεκτικά το έδαφος, μπήγοντας το μαχαίρι κατα φαινομενικά τυχαία διαστήματα. Προχωρώντας πέρα απο τη λίμνη, τα μάτια τού ανίχνευσαν αφειδώς την λάσπη. Πρίν περάσει λίγη ώρα, ακόμα και υπό την ασταμάτητη βροχή και όλο το χάλι των συντριμμιών, πρόσεξε ένα μουντό πράσινο-λαδί σχήμα να προεξέχει ελάχιστα απτο λασπωμένο έδαφος. Ένα προσεκτικό άγγιγμα στην άκρη τού με το μαχαίρι τον πληροφόρησε ότι επρόκειτο για άλλη μια νάρκη. Κανα δυο μέτρα στα δεξιά τού, διέκρινε το σχήμα μιας ακόμα. Ένα αργό, προσεχτικό σάρωμα με το φακό αποκάλυψε άλλες δυο, λιγότερο απο τρία μέτρα μακριά η μια απο την άλλη. Γλύστρισε πίσω στον κρατήρα και σηκώθηκε, τρέχοντας ελαφρά προς τον Λούντβιχ και τον τραυματισμένο άνδρα.

Μια κάποια ησυχία και ηρεμία είχε αρχίσει να επιστρέφει στο πλήθος. Ο Ολουφέμι φαινόταν να ανταλλάσσει αμίλητα ανήσυχες ματιές με τους άλλους οδηγούς,

κάποιοι απο αυτούς μέσα κιόλας στα ρόβερ τούς, προσπαθώντας να βρούν κανένα στεγνό τσιγάρο.

“Είναι ένα κανονικότατο ρημαδιασμένο ναρκοπέδιο,” είπε ο Ήθαν στον Λούντβιχ.

Ο Λούντβιχ έδενε ακόμα τα μάτια του οδηγού, έχοντας τού ήδη δώσει κάποια ηρεμιστικά για τον φοβερό πόνο που θα ακολουθούσε το τέλος της αδρεναλίνης. Έσταζε ολόκληρος, αίματα πασαλειμμένα στα χέρια και το πουκάμισο τού:

“Η συμπερασματική σου ικανότητα με εκπλήσσει,” είπε ο γιατρός χωρίς να προσπαθήσει να κρύψει τον ειρωνικό του τόνο. Ο Ήθαν απάντησε ήρεμα:

“Θα μπορούσε να είναι μια μόνο νάρκη, μια παλιά ενέδρα. Όχι, αυτό ήταν κανονικό ναρκοπέδιο, υπάρχουν κι άλλες ανάμεσα στους θάμνους και τα δέντρα μάλλον. Πρέπει να πάμε πίσω. Δε ξέρω ποιός διάλεξε το δρομολόγιο αλλά δεν ήταν ασφαλές. Σκότωσε αυτούς τους ανθρώπους στο ρόβερ, και μπορεί να μας σκοτώνει όλους. Μπορεί κιόλας ακόμα. Πρέπει να αρχίσουμε να φεύγουμε απο δώ.”

Ο Λούντβιχ ξαφνικά σταμάτησε να ασχολείται με τον τραυματισμένο οδηγό. Έκλεισε τα μάτια τού και φάνηκε να ψιθυρίζει κάτι στα γερμανικά. Ο Ήθαν του είπε αυστηρά:

“Τι τσαμπουνάς. Είναι νεκροί, Λούντβιχ. Τελειώνει τώρα, συγκεντρώσου.”

Ο γιατρός εξερράγη με μανία κατά του Ήθαν, αφήνοντας τα εργαλεία του να πέσουν στη λάσπη:

“Εγώ διάλεξα τους δρόμους! Εγώ ήμουν! Γιαυτό άντε γαμήσου, κ. Όουλς!”

Ο Ήθαν έμεινε απότομα σιωπηλός, γνωρίζοντας ότι δεν υπήρχε τίποτα να πεί στο γιατρό με νόημα. Την ε-

πόμενη στιγμή, ο γιατρός στεκόταν στο πλάι του ρόβερ, αδειάζοντας το στομάχι τού χωρίς να θέλει.

Ο Ολουφέμι παρατήρησε το μικρό σαματά και πλησίασε για να δει. Ο Ήθαν εξήγησε στον Ολουφέμι καθώς πλησίαζε:

“Πρέπει να πάμε πίσω, απο άλλη μεριά. Είναι μάλλον καλύτερα αν μπορούμε να σταματήσουμε για απόψε κάπου κοντά. Έχεις κάτι στο μυαλό σου.”

Ο Ολουφέμι φάνηκε να σταματά για να σκεφτεί για λίγο, και μετά έγνεψε με ανανεωμένη ζωηράδα:

“Ναί, έχει ιεραποστολή,” η φωνή του να αντηχεί καθαρά μέσα από την ατελείωτη βροχή.

“Τι είδους ιεραποστολή.”

“Γάλλοι καθολικοί. Καλόγριες,” απάντησε ο Ολουφέμι με ένα πολύ περίεργο και αταίριαστο χαμόγελο.

Ο Λούντβιχ ξαφνικά στάθηκε όρθιος, κρατώντας όμως την πόρτα του ρόβερ και είπε με χλωμιασμένο πρόσωπο:

“Γυρίζουμε πίσω. Δεν υπάρχει πιά καραβάνι.”

Μικρά ποτάμια βροχής τρέχαν ελεύθερα στο τεντωμένο πρόσωπο του Ήθαν όταν είπε με μια ελάχιστη δόση ειρωνείας:

“Πώς θα βοηθήσεις τότε, γιατρέ.”

“Δε θά’χω κι άλλο αίμα στο λαιμό μου. Δε μπορώ ποτέ να-”

“Έχεις τρελαθεί απ’το φόβο σου, ξέρω. Ίσως και να έχεις χεστεί πάνω σου ή να κατουρήθηκες. Δε φαίνεται μούτη τη βροχή. Είναι φυσικό. Ο φόβος είναι κάτι το φυσικό.”

“Δεν έχει σημασία τι αισθάνομαι, που να σε πάρει! Αυτοί οι άνθρωποι με εμπιστεύτηκαν με την-”

“Υπέγραψαν τα χαρτιά, δεν υπέγραψαν. Άκου, είναι γάμησε τά, εντάξει. Δε μπορείς να σκεφτείς καθαρά. Ο-

λουφέμι, μπές μπροστά με το Ρόβερ μάς. Θα οδηγήσω αυτό. Γιατρέ, σοβαρά, πάρε καναδυό ηρεμιστικά και σύ και απλά βάστα. Εντάξει.”

Ο Λούντβιχ κοίταζε τον Ήθαν σαν στο κενό, ενώ ο Ολουφέμι έτρεξε να τα πεί και στους άλλους οδηγούς. Ο Ήθαν μετακίνησε τον οδηγό στο κάθισμα του συνοδηγού, και είπε σε μια πρακτικά κουφή νοσοκόμα και έναν ευθελοντή του Ερυθρού Σταυρού με ένα σπασμένο χέρι ότι φεύγαν τώρα. Μετά απο λίγη ώρα, πρίν παρακινήσει τον Λούντβιχ να μπει στο Ρόβερ, ο γιατρός τον ρώτησε:

“Ξέρεις τι κάνεις.”

Ο Ήθαν αισθάνθηκε περίεργα ξαφνικά. Είχε ακούσει την ίδια ερώτηση πιθανώς χίλιες φορές από εκατό διαφορετικά άτομα, αλλά για κάποιο λόγο αυτή τη φορά φαινόταν τόσο διαφορετική όσο και γνώριμη. Και παρόλο που αισθανόταν απο φυσικού του να χαμογελάσει πλατιά και να απαντήσει ούτε κατα διάνοιά, είπε ήρεμα στον γιατρό:

“Είναι εντάξει τώρα. Απλά μπές στο αμάξι με τον Ολουφέμι, και προσπάθησε να μη σκέφτεσαι.”

Ο γιατρός διάβηκε στο Ρόβερ σερνόμενος, η εξάντληση ζωγραφισμένη παντού στο πρόσωπο τού. Ο Ήθαν έκατσε στην πλέον αδειανή θέση του οδηγού και έβαλε την όπισθεν. Αισθανόταν σαν να γινόταν ένας φτασμένος ψεύτης, κάτι που νόμιζε ότι θα σιχαινόταν. Παραδόξως όμως, το μόνο που μπορούσε να σκεφτεί ήταν το προβληματικό του πόδι.

* * *

Ο Λούντβιχ έγνεψε τα σιωπηρα ευαριστώ τού στην αδερφή η οποία με τη σειρά της χαμογέλασε γαλήνια και έφυγε απο το δωμάτιο με μετρημένη σεμνότητα. Ένα ζευγάρι λάμπες λαδιού, η μιά σε ένα απλό ξύλινο ράφι και η άλλη σε ένα εξίσου απέριττο τραπέζι εκπέμπαν ένα ζεστό

φώς, τονισμένο κατά στιγμές από την λάμψη των αστρών που χύνονταν μέσα απο το μικρό βιτρό παράθυρο. Το παράθυρο πρόσθετε μια κοκκινωπή χροιά που φαινόταν να έχει προσελκύσει την ματιά του Ήθαν όπως η φωτιά τον σκώρο, το πρόσωπο του χαραγμένο σε πέτρα, στεκούμενο στις παλάμες των χεριών τού.

Ο Λούντβιχ πήρε ένα τσιγάρο απ'το πακέτο τού, τα χέρια του ακόμα να τρέμουν. Ήταν έτοιμος να το προσφέρει στον Ήθαν όταν ξαφνικά σηκώθηκε απο το μικρό ντιβάνι και ανοιγόκλεισε τα μάτια με μανία, σάν να ξύπναγε απο ένα μακρύ, βαθύ λήθαργο του οποίου δεν είχε ανάμνηση. Ρώτησε τότε τον Λούντβιχ:

“Πώς είναι όλοι?”

Ο γιατρός άναψε το τσιγάρο και κοίταξε έξω απ'το παράθυρο, αν και δεν υπήρχε τίποτα να δει εκτός απο το σκοτάδι, την βροχή που έπεφτε και ένα θέατρο φευγάτων, τυχαίων σκιών. Η φωνή του ακούστηκε αβέβαια επίπεδη:

“Ο οδηγός έχει ψηλό πυρετό. Παίρνει αντιβιοτικά, και νομίζω ότι αφαίρεσα όσα θραύσματα μπορούσα υπό τις συνθήκες. Δε μπορεί να γίνει τίποτα για την ακοή τού. Η Τρατούβι και ο Ντόναλτσον έχουν πιθανότατα κουραθεί για πάντα. Έπρεπε να τους ναρκώσω. Κοιμούνται τώρα. Οι υπόλοιποι, κάποια κοψίματα, μώλωπες και που και πού κανένα στραμπούληγμα ή εξάρθρωση.

“Αυτα είναι καλά νέα.”

Τα μάτια του γιατρού ξαφνικά φάνηκαν να πετάγονται ενώ το πρόσωπο τού τεντώθηκε από έναν αργόσυρτο θυμό σε αυτά τα λόγια.

“Αυτό είναι κάποιο άρρωστο αστείο, κ. Όουλς. Πεθάναν άνθρωποι απόψε, για όνομα του Θεού!”

“Θα μπορούσε να είναι χειρότερα. Θα μπορούσαν να υπάρχουν κι άλλοι νεκροί σε αυτό το μονοπάτι απόψε.”

Μια λάμψη αστραπής έριξε μια φρικτή σκιά στο μικρό ξενώνα. Μερικές στιγμές πέρασαν πριν ο ήχος του κεραυνού περάσει, ενώ ο Λούντβιχ κατάφερε να μιλήσει ξανά.

“Τί είδους άτομο λέει κάτι τέτοιο· Αυτοί οι άνθρωποι..”

“Είναι νεκροί, και πρέπει να ζήσεις με αυτό. Χώνεψε το, Λούντβιχ. Δεν μπορεί να γίνει τίποτα τώρα γι’ αυτό.”

Ο Λούντβιχ στεκόταν με μισάνοικτο στόμα, φαινομενικά ανήμπορος να βρεί τα κατάλληλα λόγια.

“Πώς μπορείς να είσαι τόσο.. Απόμακρος· Εννοώ, ήταν.. Θεέ μου, Ρίτσαρντ.”

Ο Ήθαν έριξε μια μακρόσυρτη σκληρή ματιά στον γιατρό. Τα μάτια του φάνηκαν να τρεμοπαίζουν για λίγο, ενώ η όψη του παρέμεινε ατάραχη και σοβαροφανής. Η φωνή ήταν σε πιο χαμηλό τόνο απ’ ότι συνήθως:

“Συμβαίνει μετά απο κάποιο καιρό, γιατρέ. Με κρατάει σώας τας φρένας, με κρατάει ζωντανό. Δεν είναι κάτι για το οποίο πρέπει να είναι περήφανος κανείς, αλλά είναι και αυτό όσο ανθρώπινο είναι το να κουλουριαστείς σε μια γωνία και να κλαίς, φορτώνοντας το φταίξιμο στον εαυτό σου ή στους άλλους.”

Άλλη μια βροντή αντήχησε μέσα στο μικρό θάλαμο, η μικρή φλόγα της λάμπας στο ράφι να τρεμοπαίζει σύντονα. Ο Λούντβιχ έσβησε το τσιγάρο τού και έβγαλε τα γυαλιά τού. Έβαλε τα χέρια στις τσέπες και έβγαλε ένα μικρό κομμάτι καθαρό ύφασμα με το οποίο άρχισε να καθαρίζει τα γυαλιά τού. Ο Ήθαν ξεκίνησε να λέει κάτι όταν ο γιατρός του μίλησε χωρίς να συναντήσει το βλέμμα τού:

“Φαίνεται ότι τα έχεις σκεφτεί όλα. Ξέρεις πώς να συμπεριφέρεσαι γύρω απο ανθρώπους που πεθαίνουν, να ανακάμπτεις απο τραυματικές εμπειρίες και ενοχές. Οπότε πές μου σε παρακαλώ, είναι φυσιολογικό αν μού’ ρχεται να σου ρίξω μια μπουνιά στο πρόσωπο.”

Ο Ήθαν κοντοστάθηκε για μια στιγμή και ανασήκωσε τους ώμους του σε απολογία. Απάντησε:

“Αν νομίζεις ότι θα σε κάνει να αισθανθείς καλύτερα, τότε όποτε θές. Δεν είμαι εγώ το πρόβλημα σου πάντως. Είσαι ακόμα ταραγμένος απο ότι συνέβη, και αυτό είναι απλά-”

Η γροθιά του Λούντβιχ βρήκε στο ζυγωματικό του Ήθαν και τον σταμάτησε στη μέση της πρότασης. Πρίν κοπανήσει την εύθραυστη πόρτα πίσω τού καθώς έφευγε απο το δωμάτιο, ο Λούντβιχ φώναξε σε μια έκρηξη οργής:

“Ταραγμένος! Τι ξέρεις εσύ απο αισθήματα και ταραχή-”

Ο Ήθαν πιάστηκε εξάπνης αλλά συνήλθε αρκετά γρήγορα. Έτρεξε έξω απο τον μικρό ξενώνα σε ένα κακοφωτισμένο διάδρομο. Καθώς ξεκίνησε να ακολουθεί το γιατρό, μια φιγούρα φάνηκε ξαφνικά να του κρύβει το δρόμο. Σταμάτησε και κοίταξε με γνήσια έκπληξη όταν είδε μια ψηλή, λιγνή γυναίκα να έχει ένα βλέμμα που θα μπορούσε να έχει κάνει μια τρύπα στο πρόσωπο τού. Αδύναμο φώς χυνόταν απο ένα μικρό άνοιγμα στα δεξιά της. Κρατούσε ακόμα την κουρελιασμένη κουρτίνα που χρησίμευε σαν πόρτα όταν είπε αυστηρά στον Ήθαν:

“Για όνομα του Θεού, κάντε ησυχία!”

“Συγγνώμη για το θόρυβο και τα λοιπά, αδερφή, αλλά δεν είναι δικιά σας δουλειά να-”

Το χαστούκι στο πρόσωπο του Ήθαν ήρθε σχεδόν απ'το πουθενά. Τον τίναξε πίσω στην βαθιά θύμηση μιας καθώς πρέπει παιδικής ηλικίας μόνο για μια τόση δα στιγμή, και η καθάρια αλλά με προφορά φωνή κατάφερε να τον επαναφέρει στην τωρινή κατάσταση που συμπεριλάμβανε μια πολύ εκνευρισμένη γυναίκα:

“Είναι δουλειά μου, και δεν είμαι αδερφή κανενός!”

Αυτοί οι άνθρωποι χρειάζονται ησυχία και ηρεμία!” είπε και τράβηξε πίσω την κουρτίνα για να αποκαλύψει ένα σύμπλεγμα χειροποίητων κρεβατιών, ντιβανιών και στρωμάτων γεμάτων με ανθρώπους.

“Ποιά διάολο είσαι κυρά μου.”

“Το όνομα μου είναι Νικόλ Εργκό, είμαι νοσοκόμα και όποιος και άν είσαι έχεις μεγάλο στόμα και ακόμα μεγαλύτερη κω-”

“Δεσποινίς, φτάνει!”

Η προϊσταμένη εμφανίστηκε μέσα απο την κουρτίνα και φάνηκε αρκετά απογοητευμένη απο την όλη ανταλλαγή. Είπε στον Ήθαν:

“Κύριε Όουλς, σας παρακαλώ. Εάν πρέπει, πηγαίνετε έξω. Υπάρχουν άρρωστοι και τραυματίες εδώ, και όχι μόνο απ’το καραβάνι σας. Και εσείς, δεσποινίς Εργκό, ηρεμήστε. Εάν έστε ευχαρίστηση.”

Και με αυτό, επέστρεψε μέσα στο θάλαμο με τα πρόχειρα κρεβάτια που έπαιζε το ρόλο σταθμού πρώτων βοηθειών.

Η ματιά της Νικόλ ήταν ακόμα σκληρή όταν είπε στον Ήθαν, σχεδόν καθηλωμένη εκεί που βρίσκονταν:

“Καθόλου Άγγλος τζεντλμαν, είστε.”

Ο Ήθαν προσπάθησε να φανεί απολογητικός όταν είπε:

“Ακου, λυπάμαι αλλά κάποιοι άνθρωποι πέθαναν σήμερα και μπλέξαμε σε μια θερμή κουβέντα. Δε περίμενα να έχεις και τόση κατανόηση.” Στην πραγματικότητα ακούστηκε σαν να ήταν κάποιος ελιτιστής σνόμπ που νόμιζε ότι οι άνθρωποι ήταν ανήμποροι να κάνουν οτιδήποτε σωστά.

Η Νικόλ ανταπάντησε με έναν τόνο χαμηλόφωνο αλλά γεμάτο κατηγορία:

“Ο κόσμος έχει μια τάση να το κάνει αυτό εδώ πέρα.

Υποθέτεις πολλά. Ίσως να βρίσκεσαι στο λάθος μέρος.”

Η δυναμική της συμπεριφορά έκανε τον Ήθαν να κλίνει το κεφάλι του στο πλάι πριν απαντήσει με μια ελαφριά ιδέα εκνευρισμού:

“Θα είχα την τάση να πώ το ίδιο και για σένα.”

“Και θα έκανες λάθος,” είπε η Νικόλ πριν προσθέσει: “Τύποι σαν και σένα συνήθως κάνουν λάθος. Γιατί δε παίρνεις μερικές φωτογραφίες εκεί μέσα; Γιαυτό δεν ήρθες έτσι κι αλλιώς.”

Ήταν μια φραστική επίθεση: άν και η φωνή τής ήταν χαμηλή συνεχώς ακουγόταν οπωσδήποτε τσαντισμένη. Ο Ήθαν βρήκε αυτήν την επιθετικότητα σχεδόν ελκυστική. Χαμογελούσε λεπτά όταν της είπε:

“Στάλήθεια δε με συμπαθείς καθόλου, έτσι δεν είναι.”

Με μια ματιά που θυμίζε ελαφρά την μυθική μέδουσα και μια αλάνθαστα γαλλική προφορά, απλά απάντησε με άλλη μια συγκαλυμμένη προσβολή:

“Εννοείς τα όρνια; Κανείς δε συμπαθεί τα όρνια.”

Ο Ήθαν σκέφτηκε αυτή τη λέξη για μια στιγμή, και σκέφτηκε ότι ήταν αστείο το ότι ένας δημοσιογράφος μπορούσε να δεχτεί περισσότερα πυρά απο έναν στρατιώτη. Μετά είπε στην Νικόλ, “Νομίζω ότι είσαι προκατειλημμένη. Είπα συγνώμη, και στάλήθεια το εννοώ. Προσπαθούσα να απολογηθώ στον Λούντβιχ όταν έπεσα πάνω σου.”

Δείχνοντας στον μικρό σταθμό επίδεσης πίσω της είπε με απαιτητικούς τόνους στη φωνή τής: “Λοιπόν πρέπει να απολογηθείς και σε αυτούς τους ανθρώπους.”

Ο Ήθαν προσπάθησε να ακουστεί τζεντλμαν, χρησιμοποιώντας ένα πλατύ χαμόγελο το οποίο στην πραγματικότητα ταίριαζε καλύτερα στο να σαγηνεύει τις ασυνειδητες γυναίκες που ήδη φαινόταν να γοητεύονται στη θέα

της στολής ενός Βασιλικού Πεζοναύτη:

“Μπορώ να αρχίσω απολογούμενος σε σένα.”

“Αν αυτή είναι η ιδέα που έχεις για την αγγλική γοητεία, είσαι πιο χαμένος από όσο δείχνεις,” απάντησε η Νικόλ με ένα κούνημα του κεφαλιού της και μια σχεδόν συγκαταβατική γκριμάτσα στο πρόσωπο της.

Όσο πιο απόμακρη γίνονταν, τόσο το ενδιαφέρον του Ήθαν κεντριζόταν από αυτό που αισθανόταν ότι ήταν γνήσιο δείγμα του είδους των γυναικών που σπάνια συναντούσε: οι δύσκολες. “Πολύ δύσκολο άτομο για νοσοκόμα, το ξέρεις,” είπε, αυτή τη φορά χωρίς χαμόγελο, πλατύ ή άλλο.

Η Νικόλ συνέχισε στο ίδιο τροπάρι: “Και σύ είσαι με το ζόρι άτομο.”

“Ακου, νομίζω ξεκινήσαμε στραβά. Σε παρακαλώ, δώσε μου μια ευκαιρία να διορθώσω,” είπε ο Ήθαν κι ακουγόταν γνήσια ειλικρινής. Είχε ελάχιστο αποτέλεσμα:

“Νομίζω ότι έχω χάσει αρκετό χρόνο μαζί σου κιόλας, κ. Όουλς. Πηγαίνετε πίσω στο δωμάτιο σας και να είστε ευγνώμων που υπάρχουν άνθρωποι που νοιάζονται, σαν την προϊσταμένη. Άνθρωποι αρκετά ανεκτικοί ακόμη και με το συνάφι σας.”

“Α, εννοείς τα όρνια. Το κάνεις και κούγεται σαν όλο αυτό το χάλι να είναι δικό μου φταίξιμο.”

Ανασκουμπώθηκε και είπε, δείχνοντας ξαφνικά σκοτεινιασμένη αντί για θυμωμένη: “Απλά δε καταλαβαίνω πώς βγάζοντας φωτογραφίες τον θάνατο την καταστροφή και τα πεινασμένα παιδιά μπορεί να κάνει καλό.”

Ο Ήθαν απάντησε με πολύ σοβαρό ύφος, σε μια σχεδόν επικίνδυνη επίδειξη ειλικρίνειας, “Θα ήταν καλύτερα αν κρατούσα ένα όπλο.”

Σταμάτησε για μια στιγμή, κοιτώντας τον Ήθαν με ένα

ζευγάρι διαπεραστικά μπλέ μάτια που φαινόταν να προσπαθούν να κοιτάξουν πέρα απο τις τελευταίες του λέξεις:

“Δε θα μιλάγαμε εάν ήταν αυτή η περίπτωση. Τώρα σε παρακαλώ, το να με παρενοχλείς έτσι δε θα σε βγάλει πουθενά. Έχω πολύ πιο σημαντικά θέματα να ασχοληθώ,” είπε και πήγε να φύγει ενώ το βλέμμα του Ήθαν επέπλεε τριγύρω μεχρις ώτου συναντήσει το αριστερό της μπράτσο όπου ένα κομμάτι γάζα πεταγόταν κάτω απο μανίκι της.

“Σάν το χέρι σου· Και σύ τραυματίας είσαι, έτσι δεν είναι.”

“Νομίζεις ότι κόβει το μάτι σου την δυστυχία· Μόνο να σκεπτόσουν τόσο και τους άλλους,” είπε με φανερό αποδοκιμασία.

Ο Ήθαν απλά πέταξε τα χέρια του στον αέρα και είπε: “Για όνομα του Θεού, δε μου έχεις δώσει μια ευκαιρία απο την αρχή.”

Η Νικόλ τον κοιτούσε όταν ξαφνικά χαμογέλασε ειρωνικά και είπε: “Πιστεύεις ότι δεν είναι δίκαιο.”

Ο Ήθαν κούνησε ένα χέρι πάνω απ’το κεφάλι του και απάντησε: “Όλη αυτή η δουλειά είναι άδικο για όλους εδώ. Δε θα έπρεπε να αφήνεις και λίγο χώρο, ακόμα κι όταν έχεις να κάνεις με όρνια.”

Στάθηκε για μια στιγμή, σαν να μέτραγε κάθε τι στον Ήθαν με μια απλή ματιά απτην κορφή ως τα νύχια:

“Αν θές λίγο χώρο, και αν προτίθεςαι στάλῃθῃ να ζητήσεις συγνώμη και να επανορθώσεις, τότε έλα να βάλεις ένα χεράκι. Μπορείς να κουβαλᾷς πράγματα χωρίς να τραβᾷς φωτογραφίες, δε μπορείς.” είπε, βάζοντας ένα χαμόγελο μετά την ερώτηση τῆς που μπορεί να μην ήταν όσο ειρωνικό ήταν το πρώτο.

“Έτσι κι αλλιώς δεν έχει καλό φωτισμό,” απάντησε ο Ήθαν με ένα πλατύ χαμόγελο που φάνηκε παράταιρο.

“Βρίσκω την αίσθηση του χιούμορ σου εκτός τόπου,”
είπε κοφτά η Νικόλ.

“Προσπαθώ, αλλά συνέχεια καταλήγω στο λάθος τόπο
για κάποιο λόγο,” είπε ο Ήθαν και έγνεψε στον εαυτό του.
Η Νικόλ απάντησε με ειλικρίνεια στη φωνή της:

“Είσαι περίπλοκος άνθρωπος, κ. Όουλς.”

Ο Ήθαν χαμογέλασε λεπτά πρίν σταυρώσει τα μπράτσα
του και πεί: “Νόμιζα πως είμαι όρνιο.”

“Ακόμα μπορεί να αποδειχτεί ότι είσαι ακριβώς αυτό.”

“Δε μπορώ να σου αλλάξω το μυαλό, μπορώ” είπε και
κούνησε το κεφάλι.

Καθώς τράβηξε την κουρτίνα ου σταθμού επίδεσης στο
πλάι, έδειξε προς τα μέσα και είπε με κάτι που φάνηκε για
γνήσιο χαμόγελο: “Μπορείς να προσπαθήσεις.”

* * *

Μώβ και κόκκινες αποχρώσεις της αυγής προσπαθο-
ύσαν να ανθήσουν μακριά, η γή ήταν ακόμα υγρή και αλα-
φροκοιμισμένη, η ψυχρή γεμάτη υγρασία αύρα ασυνήθιστα
αναζωογονητική.

Η ματιά της Νικόλ τριγύριζε στους τοίχους του μονα-
στηριού απο πέτρα και λάσπη για μια στιγμή, πρίν εστιάσει
στα καμπαναριά. Το ένα κοίταζε προς την ανατολή, το άλ-
λο προς το Βατικανό. Απο την κουρασμένη έκφραση του
προσώπου της, και οι δυό κατευθύνσεις φαινόταν εξίσου
απόμακρες με κάθε μετρήσιμο τρόπο, είτε αφορούσε το
χώρο είτε το χρόνο.

Ο Ήθαν την πλησίασε αδιάφορα χωρίς ούτε ίχνος της
προηγούμενης καυγαδίστικης κουβέντας τούς. Της προ-
σέφερε ένα τσιγάρο το οποίο δέχτηκε σιωπηλά. Το άναψε,
και κάθησαν και οι δυό σε έναν πέτρινο τοίχο κοντά στο
πηγάδι, αφήνοντας τον πρωινό άνεμο να πάρει μακριά όλο
το βάρος της προηγούμενης νύχτας.

Βοηθώντας τη Νικόλ με τους ασθενείς την είχε μαλακώσει κάπως στο βαθμό που δέν τον θεωρούσε πλέον όρνιο. Όχι μόνο είχε παραδεχτεί ότι είχε βιαστεί να τον κρίνει, αλλά είχε εντυπωσιαστεί φανερά απο την χειροπιαστή γνώση πρώτων βοηθειών του Έθαν, ο οποίος έκανε οποιοδήποτε απλό αντικείμενο νάρθηκα ή σφιγκτήρα. Της φάνηκε περίεργο αλλά ο Έθαν κατάφερε να της εξηγήσει ότι κάθε δημοσιογράφος που ήθελε να βγει ζωντανός απο μια εμπόλεμη ζώνη έπρεπε να είναι και τραυματιοφορέας ταυτόχρονα. Είχε χαμογελάσει σε αυτό το σχόλιο και είπε με μια δόση σκανδαλιάς: “Πω, πω, και μπορείς και δακτυλογράφεις κιόλας.”

Αλλά τίποτα στο πρόσωπο της εκείνο το πρωί δεν πλησίαζε την αυστηρή, παράξενη νοσοκόμα με την ντόμπρα αντιπάθεια στους δημοσιογράφους και τα άλλα ζώφια που φαινόταν να τρέφονται με την ανθρώπινη δυστυχία. Καθώς καθόταν εκεί καπνίζοντας, φάνηκε στον Έθαν σαν κάποιο πολύ γνωστό πρόσωπο, κάποιος πρόσωπο κοντινό αλλά ταυτόχρονα τόσο μακρινό στη μνήμη. Σάν μιιά παλιά χαμένη φίλη, ή ίσως, σαν ερωμένη. Προσπαθούσε να θυμηθεί, και σύντομα μαγεύτηκε απο τη ζεστασιά του προσώπου τής, χαμένος στο δικό του μικρό κουτί απο μνήμες.

Καθώς τράβηξε άλλη μια ρουφηξιά απο το τσιγάρο της, κοίταξε ανέμελα γύρω της και έπιασε τον Έθαν με το βλέμμα του καρφωμένο πάνω της, με ακριβώς τη σωστή δόση αποδοκιμασίας στην μαλακή της φωνή:

“Τίποτα συγκεκριμένο που να σας αρέσει, κ. Όουλς.” στην οποία ερώτηση δεν ήρθε καμιά απάντηση. Ρώτησε ξανά, αυτή τη φορά λιγότερο δήθεν:

“Ρίτσαρντ· Χαμένος κάπου.” είπε, και έσπασε το ξόρκι.

“Χμμ· Συγγνώμη.” κατάφερε τελικά να απαντήσει πριν ρωτήσει κι αυτός ο ίδιος στάληθεια: “Πρέπει να αιθεροβα-

τούσα, τι έλεγες.”

Η Νικόλ ανασήκωσε τους ώμους και είπε, “Τίποτα. Απλά στεκόσουν εκεί και με κοιτούσες,” πρίν προσθέσει αφύψηλού αλλά χαμογελώντας ελαφρά, “Ψάχνεις για κάτι συγκεκριμένα.”

Ο Ήθαν χαμογέλασε με μια γωνιά του χείλους τού πικρά πρίν εκπνεύσει, ο καπνός να εξαφανίζεται με βιασύνη σε μικρές τούρλες κάνοντας στροφές στον αέρα. Ακουγόταν κάπως συνεσταλμένος, βαρύς όταν είπε:

“Περίεργο πράμα ρωτάς - θα μπορούσα να πώ ναι, αλλά δεν είσαι σύ. Άν και μου θυμίζεις κάποια. Απλά δεν μπορώ να θυμηθώ τόνομα - μου ξεγλιστράει.”

Οι καμπάνες άρχισαν να ηχούν τότε - ήταν ώρα για την πρωινή προσευχή. Μερικές αδερφές φαινότουσαν τριγύρω απο την αυλή, γοργά αλλά ήσυχα να μαζεύονται για τη λειτουργία. Του φάνηκε περίεργο τότε του Ήθαν πόσο έμοιαζε με αναφορά: ήσυχα, εξασκημένα, αποδοτικά. “Κατέιχόνα και ομοίωσιν,” είπε τότε μισά στον εαυτό τού, ενώ έδειξε προς τις ανακατεμένες σιλουέτες των καλογριών.

Η Νικόλ γύρισε να κοιτάζει και μέσα απο ένα μικρό παράθυρο οι πρώτες προσεχτικές ακτίνες φωτός την κάναν να λοξοκοιτάζει άν και καθόταν στην σκιά των τοίχων. Κούνησε το κεφάλι της και είπε, “Τι χασούρα,” πρίν σβήσει το τσιγάρο της και διπλώσει τα χέρια της.

Ο Ήθαν συνοφρυώθηκε και την ρώτησε: “Έννοείς τις καλόγριες.”

Μισογύρισε να τον κοιτάζει, καθώς το ζεστό φώς του ήλιου έχανε τα μαλλιά της να λαμπούν σαν απο μέσα και είπε, “Έννωώ το Θεό.”

Του Ήθαν του ξέφυγε ένα μικρό γέλιο πρίν πεί:

“Αυτό ακούγεται περίεργα όταν το λέει κάποιος που δουλεύει σε ένα μοναστήρι. Είναι σχεδόν αστείο, τώρα

που το λές.”

Τα μάτια της πήραν ξαφνικά εκείνη την νωρίτερη διαπεραστική γυαλάδα που μετέδιδε την ενόχληση της στιγμιαία. Ανταπάντησε:

“Αυτός’ είναι το αστείο. Απλά οι άνθρωποι δεν φαίνονται να το πιάνουν συνήθως. Κατα μια έννοια, καλύτερα έτσι. Φαντάσου αν αυτές οι καλόγριες χρησιμοποιούνταν σαν σκλάβες, να πωλούνται και να ανταλλάσσονται σαν ζώα. Τουλάχιστον το ψέμα στο οποίο ζούν δεν κάνει τα πράγματα χειρότερα.”

“Πάντα αναρωτιόμουν. Δεν πιστεύετε σε τίποτα εσείς.”

Συνοφρυώθηκε, κούνησε το κεφάλι της στο πλάι και τον ρώτησε: “Τι εννοείς, εσείς’.”

“Οι άθεοι,” είπε και έσβησε το δικό του τσιγάρο, πατώντας το στο κοκκινωπό χώμα.

Γέλασε με την καρδιά της παρόλο που δεν τό’θελε και είπε με πλατύ χαμόγελο:

“Για μια στιγμή νόμιζα ότι θα έλεγες εσείς οι κομμουνιστές’.”

“Προσπαθώ να μην μπλέκω την θρησκεία με την πολιτική.”

“Δεν είναι το ίδιο πράγμα.”

“Οχι ακριβώς. Εννοώ, κανείς δεν πιστεύει στα αλήθεια τους πολιτικούς, σωστά. Τουλάχιστον ελπίζω πως όχι.”

“Μακάρι να ήταν για γέλια το θέμα, αλλά σφάλθηα δεν είναι.”

“Οπότε εμπιστεύεσαι μόνο τον άνθρωπο τότε. Κοίτα γύρω σου. Δεν κάνουμε και φοβερή δουλειά, έτσι.”

“Έχω πίστη στον άνθρωπο. Οι αδερφές εδώ έχουν πίστη στον Θεό. Και δεν θεωρώ τον εαυτό μου άθεο. Έχω απλά μια έχθρα εναντίον των ανθρώπων που νομίζουν ότι

ο Θεός έχει να κάνει οτιδήποτε με αυτή τη ζωή,” είπε και σκούπισε μια τούφα απτα μαλλιά της μακριά απο μάγουλο τής.

Ο Ήθαν την κοίταζε με σκεπτική διάθεση. ‘Τι ενδιαφέρουσα γυναίκα, σκέφτηκε απο μέσα τού. Κατέβασε το βλέμμα του στις πατούσες τού και είπε:

“Δεν είμαι απο αυτούς που πάνε στην εκκλησία, ούτε κάν. Αλλά κάποιες φορές, κάποια πράματα απλά σε κάνουν να εύχεσαι να είχες κάτι να γραπώσεις και να κρατηθείς.”

“Μια γυναίκα, ας πούμε,” είπε, το πλατύ της χαμόγελο σχεδιασμένο για να τον πειράζει. Γέλασε και είπε όχι κουνώντας τα χέρια τού.

“Θεός φυλάξοι, όχι. Σε κάθε περίπτωση, εννοούσα κάτι. Όχι κάποιον. Όπως μια ιδέα, ένα σύμβολο, μια σημαία. Ίσως μια σημαία. Ξέρεις κάτι να -”

“Λατρεύεις,” συμπλήρωσε την κατάλληλη στιγμή και τον έκανε να γνέψει.

“Ναι, μπορείς να το πεις και έτσι.”

“Κοίτα γύρω σου, είναι παντού. Αυτό στο οποίο στηρίζονται οι αδερφές.”

“Δεν έχω ιδέα απο καλόγριες.”

“Τι απέγιναν οι οξυδερκείς αισθήσεις του δημοσιογράφου,” είπε, και έδειξε με τον δείκτη του χεριού της το καμπαναριό της εκκλησίας. Στην κορυφή τού, έστεκε ένας απλός σιδερένιος σταυρός. Ο Ήθαν φόρεσε ένα λεπτό χαμόγελο και κούνησε το κεφάλι τού.

“Α. Ναι, υποθέτω παραήταν προφανές. Ίσως θα έπρεπε να σκεφτώ να αλλάξω επαγγέλμα.”

“Ίσως. Κάποιες φορές έτσι σκέφτομαι και γώ.”

“Αλήθεια. Σε πειράζει μέσα σου, έτσι δεν είναι.”

“Προσπαθώ να σκέφτομαι τη μεγάλη εικόνα. Ότι σκέφτομαι ότι σώζω ζωές. Αλλά δεν δουλεύει πάντα. Για-

υτό κάποιες φορές χρειάζομαι αυτό,” είπε και έδειξε στον Ήθαν μιά αλυσίδα γύρω απ’το λαιμό της, κι έναν απλό λιτό σταυρό του Αγ. Ανδρέα στην άκρη της. Φαινόταν γνωστός. Ένωσε την ανάγκη να τον δει απο πιά κοντά.

“Ένας σταυρός· Μπορώ·”

Έγνεψε και έβγαλε τον σταυρό που φορούσε: ήταν ένας απλός, απέρिटτος σταυρός του Αγ. Ανδρέα. Ο Ήθαν τον πήρε στα χέρια τού και αμέσως του φάνηκε πιο πολύ απο γνωστός - τον γύρισε απο την πίσω μεριά και είδε τα γράμματα ‘Α.Ν.Γ’ σκαλισμένα. Άντυ Ναθάνιελ Γουίτμορ. Αυτός ήταν ο σταυρός του Άντυ.

Σκέψεις και ευχές μπλέχτηκαν σε ένα πράγμα καθώς προσπαθούσαν να αναλάβουν τον έλεγχο του στόματος τού. Προσπάθησε αλλά δε μπορούσε να θυμηθεί την τελευταία φορά που τα είχε πραγματικά χάσει. Το πρόσωπο τού ήταν ακίνητο, ανήμπορο να φανεί σαν οτιδήποτε άλλο εκτός απο εντελώς συγχυσμένο.

Η Νικόλ το είδε αυτό και δεν μπορούσε παρά να ρωτήσει:

“Τι συμβαίνει· Τι σε προβληματίζει·”

“Αυτός ο σταυρός. Αυτός είναι ο σταυρός του Άντυ. Του αδερφού μου.”

“Του αδερφού σου· Αυτό είναι γελοίο,” είπε και κοίταξε αλλού περιφρονητικά, ξεδιάντροπα ακατάδεκτη στην έκφραση της.

Δεν το ξανασκέφτηκε. Όλη το κατασκευασμένο προσωπίο το οποίο είχε φτιάξει με αρκετή προσπάθεια του φάνηκε εντελώς άχρηστο και άσχετο.

“Δεν είναι γελοίο,” είπε και έβγαλε τον δικό τού δίδυμο σταυρό και της τον έδειξε. Δεν ήταν τόσο καλογουλισμένος και είχε μια ασημένια-γκρίζα πατίνα παντού πάνω τού, αλλά τα αρχικά ‘Η.Ρ.Γ.’ φαινόταν ξεκάθαρα.

“Αυτό σημαίνει Ήθαν Ρόιελ Γουΐτμορ. Και αυτός ο σταυρός που έχεις έχει σκαλισμένο απο πίσω Άντυ Να-
θάνιελ Γουΐτμορ. Αυτός είναι ο σταυρός του αδερφού μου.”

“Μα.. Είπες ότι σε λένε Ρίτσαρντ Όουλς. Τι ακριβώς συμβαίνει.”

“Πού βρήκες αυτό το σταυρό.”

“Αυτός είναι ο σταυρός του άντρα μου.”

Η υπόνοια έκανε τον Ήθαν να ανοιγοκλείσει τα μάτια γρήγορα δυό φορές. Σχεδόν τραύλισε όταν ρώτησε:

“Ο Άντυ· Ο Άντυ παντρεύτηκε· Είσαι η γυναίκα τού· Πού είναι, τι συνέβη.”

Το πρόσωπο του Ήθαν έγινε μια μάσκα άγχους, αναφοκοκκινισμένο και παραμορφωμένο. Η αναπνοή τού έγινε πιο ρηχή, σαν να ετοιμαζόταν να πηδήξει σε έναν παγωμένο ωκεανό φόβο και αμφιβολίας. Το βλέμμα της Νικόλ είχε μείνει πάνω στον σταυρό καθώς διέτρεχε τις άκρες τού. Μίλησε τότε με μια χαμηλή, ταραγμένη φωνή, σαν να έλεγε μια ιστορία που θα ήταν καλύτερα να μείνει ανείπωτη:

“Ο καταυλισμός μάς δέχθηκε επίθεση. Φύλαρχοι. Λίγο περισσότερο από αγριάνθρωποι, ήρθαν μια μέρα και θέλαν να αρπάξουν τα πάντα. Και τις γυναίκες. Κάποιο απο μάς προσπάθησαν να αντισταθούν. Ίσως ήταν λάθος. Κατά τη διάρκεια των πυροβολισμών, λίγοι απο μάς είχαν την ευκαιρία να φύγουν. Ο Άντυ και κάποιοι απο τους οδηγούς μείνανε πίσω, να κερδίσουν χρόνο για μάς. Αιμορραγούσε όταν.. Μου.. Μου έδωσε αυτό το σταυρό. Πίστευε, βλέπεις. Περίεργο, ε.”

Δάχρυα μαζεύτηκαν στα μάτια τής αλλά δεν έκλαψε, άν και φάνηκε ότι θα έπρεπε. Ο Ήθαν είδε πόσο γρήγορα κατέρρευσε η μάσκα της αυστηρής νοσοκόμας γεμάτης υ-

περοψία όταν ανέφερε τον σύζυγο τής. Σκέψεις για αυτόν τον καταυλισμό τρέχαν στο μυαλό του Ήθαν. Ένα περιέργο ξεχασμένο συναίσθημα μιας ιδέας πήρε μορφή στο κεφάλι τού. Της είπε τότε στην πιο σταθερή, γεμάτη ενδιαφέρον φωνή τού:

“Ψάχνω για τον Άντυ. Όλο αυτό, είναι απλά μια κάλυψη. Χρειάζομαι να μου πείς όλα όσα έγιναν εκείνη την ημέρα.”

Το πρόσωπο της έγινε ξαφνικά λίγο χλωμό. Έμοιαζε ταραγμένη, κατακεραυνωμένη απο άξαφνο άγχος.

“Μα ο Άντυ.. Με το ζόρι σε έχει αναφέρει. Τί είναι όλο αυτό· Κάποιο είδος άρρωστου αστείου.”

“Είμαι θανάσιμα σοβαρός. Ρισκάρω το κεφάλι μου γιά-υτη την υπόθεση. Απλά θέλω να βρώ τον αδερφό μου, εσύ δε θές· Δε μπορείς να τον παρατήσεις. Απλά δε μπορούμε.”

“Μα ο Άντυ είναι.. Αιμορραγούσε απο το πόδι, ήταν κατάχλωμος όταν.. Όχι, είναι σα νά’ναι πεθαμένος. Αυτοί οι άνθρωποι δεν θα τον.. Ζώα, όχι άνθρωποι. Δεν ξέρεις πως ήταν!”

“Τον ξέγραψες κιόλας· Είναι γιατρός για όνομα του Θεού, τον χρειάζονται ζωντανό, παραείναι χρήσιμος για να τον σκοτώσουν μια και έγω. Υπάρχουν πολύ καλές πιθανότητες να είναι ζωντανός, Νικόλ.”

“Δε μπορώ να το πιστέψω αυτό τώρα. Απλά δε μπορώ. Είδα τα μάτια τού, Ρίτσαρντ. Δεν είδα τίποτα άλλο από το κενό..”

“Σε παρακαλώ, φώναζε με Ήθαν. Ότι και να είδες, τώρα μιλάει ο πόνος και η θλίψη. Άν δεν ήταν νεκρός όταν έφυγες, ήταν ζωντανός και σε αυτό ποντάρω.”

“Θέλω να σε πιστέψω, το θέλω αλήθεια. Αλλά, τι μπορούμε να κάνουμε· Εννοώ, αυτοί οι άνθρωποι.. Ακόμα

κι άν..”

“Είπες ότι είχες πίστη. Έχε πίστη σε μένα, σε παρακαλώ. Σου μίλησε ποτέ για τον Πατέρα Μαλκείχι.”

Έτριψε τα μάτια της και με τα δυό τα χέρια. Το πρόσωπο της είχε συνοφρυωθεί βαθιά όταν είπε:

“Το όνομα ακούγεται γνωστό. Γιατί.”

“Οι σταυροί. Είμασταν δέκα. Εγω δηλαδή ήμουν δώδεκα, ο Άντυ ήταν δέκα. Είχα μπει κρυφά στο γραφείο του Πάτερ Μαλκείχι. Είχα βάλει ένα στοίχημα, ότι μπορούσα να πάω στους φίλους μου ένα μπουκάλι Ευχαριστίας. Όταν ο Πάτερ Μαλκείχι πήρε πρέφα το μπουκάλι που έλειπε, μας σήκωσε απτο κρεβάτι. Μας ρώτησε ήρεμα και ωραία ποιο απτα παληκαριά τόκανε. Ήμουν έτοιμος να δεχτώ την τιμωρία και τα πατερημά που πηγαίνουν πακέτο, όταν βγαίνει μπροστά ο Άντυ, και λέει ότι αυτός ήταν ο κατεργάρης. Όλοι οι άλλοι πάνε για ύπνο, και τότε ο πάτερ μας καλεί και τους δυό στο γραφείο. Σκεφτόμουν ότι θα τρώγαμε ξύλο έτσι κι αλλιώς. Αντάυτου, ανοίγει ένα μικρό κουτί και μας προσφέρει ένα ζευγάρι σταυρούς. Μας υποχρεώνει να τους φορέσουμε και να πάρουμε όρκο. Τον άλλο μήνα, στις γιορτές, πήγαμε και γράψαμε τα αρχικά μάς. Είναι πάνω μου κάθε μέρα απο τότε.”

“Ποιός ήταν ο όρκος.”

“Ποτέ μην παρατήσεις τον αδερφό σου. Αυτό κάνω. Δεν παρατάω τον Άντυ.”

* * *

Η φωνή στο μικρό ηχείο ακουγόταν ανήσυχη και ταραγμένη.

“Τι συμβαίνει. Γιατί δεν περιμένες για τον αγγελιοφόρο.”

“Υπάρχει ένα πρόβλημα.”

Η ξύλινη φωνή στο μικρόφωνο ήταν η φωνή μιας γυ-

ναίχας. Είχε μια κάποια προφορά.

“Τί είδους· Δεν το συνηθίζεις να τριγυρνάς το θέμα.”

“Δεν είμαι σίγουρη αν είναι πρόβλημα ακριβώς. Μπορεί να έπεσα πάνω στον αδερφό σου.”

“Τον ποιόν.” είπε ο άνδρας, η φωνή τού γεμάτη δυσπιστία και σοκαρισμένη έκπληξη.

“Συνάντησα έναν άντρα σήμερα που πόζαρε σαν δημοσιογράφος επόνομάτι Ρίτσαρντ Όουλς. Εν ολίγοις, λέει ότι είναι ο αδερφός σου, ο Ήθαν. Μιλάγαμε, και του έδειξα τον σταυρό σου, την ώρα που έπαιζα την χήρα. Σκέφτηκα ότι ο χαμός σου θα έγραφε καλά σε μια εφημερίδα. Μου έδειξε έναν σταυρό με τα αρχικά του πάνω, H.P.G. Μου είπε επίσης και για τον Πατέρα Μαλκίτσι και το κρασί της Ευχαριστίας. Είναι στάλθήθεια αυτός· Γεροδεμένος, κοκκινοτρίχης τύπος. Έχει αυτά τα διαπεραστικά μπλε μάτια. Μεσαίο ανάστημα.”

Ακολούθησε μια άβολη σιωπή. Η Νικόλ μίλησε μια φορά ακόμα στο μικρόφωνο με κάποιο δισταγμό:

“Αντυ.”

“Αυτός είναι ο Ήθαν σίγουρα. Κοίτα, πρέπει να τον κρατήσεις απασχολημένο μέχρι να σκεφτώ κάτι να τον εκτροχιάσω. Μπορεί να θέλει το καλό μου, αλλά μπορεί να είναι πολύ ξεροκέφαλος όταν θέλει. Και Νικόλ.”

“Πές μου.”

“Αυστηρή σιγή ασυρμάτου απο δώ και πέρα. Δε πρέπει να μυριστεί τίποτα.”

“Με ξέρεις.”

“Αλλά εσύ δεν ξέρεις τον αδερφό μου.”